...a Cruz
241

UVA. BHSC. IyR_241_1

2272

241

Hoc volumine continentur

516

Pici Mirandula, Ioan. Aurea epistola.

Britonis Synonima.

Enciso, Roder. ab. De amicitia vera et ficta.

Hugonis Speculum Ecclesiae una cum speculo Sacerdotum.

Fr. Ricoldi Improbatio Alcorani.

UVA. BHSC. IyR_241_1

¶ Auree epiſtolę. Ioãnis pici. Mirandulę comitis viri noſtro euo doctiſſimi eloquẽtiſſiq;. Ad generoſos familiaresq; amicos. cum elegiaca ipſiꝰ ad deũ dep̄catoria. duabꝰq; epl̄is. Fratris baptiſtę mãtuani carmelitę Necnõ vita eiuſdẽ et elegãti. Nenia de ſuo obitu marginariisq; (cõmẽtarioli vice) ãnotatiõibꝰ. Ac aliis cõducẽtibus. Nicolai boneſpei. Trecenſis accuratione conquiſitis.

Venales reperiuntur in vico ſancti Iacobi
Sub ſigno Diui Martini

UVA: BHSC. IyR_241_1

¶Io.pici. Mirãdulę viri icõparabilis vita ex libro de ſcriptorib⁹ eccleſiaſticis a reuerẽdo patre ſpahemenſi iſcripto cõpẽdio ſe diſ qſita cõuenia obit⁹ eiuſdẽ alijs qꝫ nõ ſpernẽdis i calce vidẽdis

¶Ioannes pic⁹ Natione ital⁹. Comes mirãdulę &. Cõcordie dñs vir oĩs bonę litteraturę ſtudioſiſſim⁹. & ſicut pclaro ſãguie: ita diuino admodũ igeio nobiliſſim⁹: magna familię oĩgenũ artiũ ſtipat⁹ caterua. cũ qb⁹ litteris & ſtudiis latis pariter hebraicis & grecis paleſtrã exercet: dign⁹ & optie merit⁹ cui⁹ pfectionẽ muſę ſequãt doctiſſim⁹ nr̃a etate philoſoph⁹ ẽ atqꝫ diſputator acerrim⁹. ſcripſit ſtilo elegãtiſſio nõnulla: q̃ ętas nr̃a tũ cõprobare tũ vl' maxime admirari habebit qb⁹ nois gl'ie ſuę memoriã nõ idigne ſẽpiternã reddidit de quibus extant que iam prodiere.

Heptaplus ſuper principium geneſis

Item non gentes cõcluſiones philoſophiæ

Apologia. item ſuper pſa mos. li. i.

Et plura alia q̃ nõdũ cõſpctui nr̃o ſeſe exhĩbuere viuit adhuc hodie iter igenioſorũ adoleſcẽtũ ſuorꝫ gregẽ apd̃ italos neqꝫ altiora ſcribere neqꝫ bñfacere poſteritati ceſſat. Sub alexãdro ſexto põtifice maxio: regeqꝫ romanorꝫ Maximiliano. Anno quo hec ſcribimus Mil' ·cccc·xciiii.

Ex ſecũdo capite tertii libri iſcripti de honeſta diſciplina petricriniti hieronim⁹ ſauerolla Io. picũ cõplex⁹. & vn⁹ tu iquiet es pice etate nr̃a. q oĩm veterũ philoſophiã. ac religiõis chriſtiane precepta & leges percalleas: vt hec tua quidẽ rerũ pene oĩm cognitio ãtiquiorib⁹ illis hieronymo: Auguſtino Baſiliis. Gregoriiſqꝫ: abdioyſiis merito cõferri poſſit: Nã alia ibidem multa. Io. picus de chriſto lege illuſqꝫ ei⁹ ac religione copioſe diſſernit ex chaldaicis atqꝫ ſyriacis theſaurus quod alibi cõmodiꝰ re cenſui. SPES MEA IESVS

UVA. BHSC. IyR_241_1

IOHANNES PICVS MIRAN. IO. FRANCISCO NEPOTI. S. IN EO QVI EST VERA SALVS:

Salutatõ nũq̃ oblit teranda.

DIſcenditi tibi a me plurimas ſtatim ad malum oblatas
occaſiones quæ te perturbent & arrepto bene viuẽdi
propoſitio aduerſentur non eſt fili ꝙ admireris ſed
neqꝫ ꝙ doleas aut expaueſcas. Quantum illud potius eſſet mira
culum ſi tibi vni iter mortales ſine ſudore via pateret ad cælum
quaſi nunc primum & falax mundus/ & malus demon eſſe deſine
ret/ aut quaſi tu in carne ad huc non eſſes quæ concupiſcit aduer
ſus ſpiritum: & niſi ſaluti noſtrę vigiles perſpexirimus circeis
æbrios poculis in prodigioſas brutorum ſpens illecebroſa de=
format. ſed & gaudendum tibi eẽ affirmat Iacobꝰ ſcribẽs gaudete
fratres cum ĩtẽtatiões varias ĩcideritis nec immerito qđ: quæ. n.
ſpes gloriæ/ ſi nulla ſit ſpes Victoriæ aut victoriæ locus quis eſſe
pōt vbi pugna nō eſt vocat̄ ad coronã qui ꝓuocatur ad pugnam
atqꝫ ad eam p̄ſertim in qua nemo vinci pōt inuitus: neqꝫ aliis no=
bis/ vt vincamus viribus opus eſt q̃ vt vicere ipſi velimꝰ. Magna
xp̄iani fœlicitas. qñ & in eius arbitrio poſita eſt victoria: & oĩ vi=
cẽtis voto oĩqꝫ expectatione maiora futura ſunt p̄mia: Dic quæ
ſo fili cariſſime eſt ne aliquid in hac vita ex his quoꝝ libido ter=
renas agitat mentes pro quo adipiſcẽdo nō multi prius ſubeũdi
labores multa indigna & miſera tolleranda ſint: bene actũ ſecum
putat mercator ſi poſt decẽnẽ nauigationẽ poſt mille ĩcomoda
mile vitæ diſcrimina rẽ ſibi cōparauerit paulo vberiorẽ: de mili=
tia ſæculi nichil eſt qđ ad te ſcribã cuiꝰ miſerias ip̄a ſatis te docuit
& docet experiẽtia: in principium gratia ꝓmerenda in æqualium
amicicijs cōciliãdis in honoribus ambiẽdis quæ moles moleſtia
rũ q̃tũ anxietatis: q̃tum ſit ſolicitudinis ex te ego diſcere potius
poſſum q̃ te docere. qui meis libris meo ociolo contentus a pue
ris vſqꝫ ĩtra fortunã viuere didici. & q̃tũ poſſũ apud me habitans
nichil extra me ipſum ſuſpiro vel ambio. Ergo terrena hæc cadu
ca in certa vilia & cum brutis quoqꝫ nobis cōia ſudentes etiam &
anhelãtes vix cōſequemur: ad cœleſtia atqꝫ diuina quæ nec ocu=
lus vidit neqꝫ auris audiuit neqꝫ cor cogitauit ſōniculoſi & dor=
mientes & ꝓpe modũ inuitia dijs trahemur. quaſi ſine nobis aut
deus regnare aut cæleſtis illi ciues beati eẽ nō poſſint. profecto
ſi terrena fœlicitas ocioſis nobis cōpararet̄ poſſet aliquis laborẽ
detractãs male mundo ſeruire q̃ deo. ſed ſi nihiliminus q̃ in via

Iacobꝰ ſã ctus

Chriſtia ni magna fœlicitas

Mos vi uẽdi mi rãdulę

UVA. BHSC. IyR_241_1

die imo lōge magis in peccatorum via fatigamur vnde illa vox damnatorū. Laſſati ſumus in via iniquitatis nō pōt non extreme eſſe dementie ibi nolle potius laborevbi a laborare itur ad mercedem: q̄ vbi a labore itur ad ſupplicium. Mitto q̄ta ſit illa pax q̄taꝗ fœlicitas animi nil conſcire ſibi nulla paleſcere culpa: quæ procul dubio voluptatibus omnibus quæ poſſideri vel optari poſſit in vita longe p̄ponderat: qui .n. optabile in voluntatibus mundi: quæ dū queru nt fatigāt: cū acquirunt īfatuant: cū āmittuntur excruciant. Dubitas fili impiorum mentes perpetuis curis non agitari. verbū eſt dei qui nec falli poteſt nec fallere cor impii quaſi mare feruēs quod quieſcere non pōt nichil. n. illis eſt tutū: nihil paccatū: oīa metū oīa curas: intētāt oīa mortem. his ne igitur iuidebimus hos emulabimur. & obliti ꝓprie dignitatis obliti patriæ patriſꝗ cæleſtis: horū nos ipſi cum liberi. Scim⁹ nati: vltro mācipia faciemus: & vnā cū illis miſere viuētes morientes miſerius miſerrime tandē eternis ignibus affligamur. O cœces hominum mentes: o pectora cœca: quis nō videat vel luce clarius hæc omnia eſſe ipſa veritate veriora: nec tamen facimus quæ facienda eſſe cognoſcimus: ſed heremus adhuc nequicq̄ ceno cupientes a vellere plātam. Occurrent tibi filii ne dubita in his præſertim loc s in quibus habitas innumera ſingulis horis impedimēta quæ te a ꝓpoſito ſancte beneꝗ viuendi deterreāt & niſi caueas agant in preceps. Sed iter omnia exitialis illa eſt peſtis verſari inter eos dies & noctes quorū vita nō ſolum omni ex parte illecebra eſt peccati: ſed tota in expugnāda virtute poſita ſub impatore dyabolo: ſub vexillis mortis ſub ſtipendiis gehēnæ militat aduerſus cœlum aduerſus dominū & aduerſus chriſtū eius. Tu autē clama cum propheta dirūpamus vincula eorum & proiiciamus a nobis iugum ipſorū. hi ſunt. n. quos tradidit deus in paſſione. dolo: malignitate detractores deo odibiles: cōtumelioſos ſiones ignominie. & in reprobrū ſenſum vt faciant ea que non cōueniūt plenos omni iniquitate. plenos inuidia homicidiis cōten ſuperbos elatos: inuentores malorum: incipientes. icompoſitos ſine affectione: ſine fædere: ſine miſericordia. Qui cū iuſtitia dei quotidie videant: nō intelligūt. tamē quoniam qui tali agunt digni ſunt morte non ſolū qui ea faciūt: ſed etiā qui cōſentiunt facētibus. Tu igitur fili noli illis placere quibus ipſa diſplicet virtus. Sed illd apoſtoli tibi ſemper ſitāte oculos: oportet deo ma-

Memorāda ſenten

Verſus. exclamātis.

propheta dauid

paulus Apoſtol⁹

UVA. BHSC. IyR_241_1

giſ placere q̃ hoibus:& illud:Sed hominib⁹ placerẽ chriſti ſeruus nõ eſſem:ĩuadat te ſancta quædã ambitio:& dedigneris eos tibi vitæ eſſe magiſtros qui te poti⁹ præceptore indigeãt lõge enim decentius vt ipſi tecũ beneuiuẽdo hoies eſſe incipiant q̃ vt tu velis per omiſſionẽ boni propoſiti cũ illis turpiter obruteſſere. Tenet me. Deũ teſtor: aliqñ extaſis quaſi & ſtupor quidã cum mecũ incipio ſtudia hominũ aut. vt dixeriſig nificancius meras iuſanias neſcio an cogitare potius q̃ dolere. mirari an deplorare. Magna eñ profecto inſania euangelio nõ credere: cuius veritatẽ ſanguis martirũ clamat apoſtolice reſonãt voces prodiiga probant ratio cõfirmat. mundus teſtatur: elementa loquunt: Demones cõfitẽtur. Sed longe maior inſania: ſi de euãgelij veritate non dubitas viuere tam ẽ quaſi de eius falſitate non dubitares. Nam ſi illa ſunt vera difficilimũ eſſe diuitem ingredi regnum cœlorũ quid cumulandis quotidie diuitijs inhiamus:& ſi illud eſt verũ. quærendã gloriã non quæ ex hoibus: ſed quæ ex deo eſt: cur de iudiciis hoim ſp pẽdemus: Deo placere nemo eſt q curet:& ſi firma in nobis eſt fides futurũ. alquando vt dominus dicat: ite maledicti in ignẽ æternũ:& rurſus venite benedicti poſſidete regnum paratũ vobis a cõſtitutiõe mũdi: cur nihil minus aut tiemus q̃ gehenã aut ſeparam⁹ q̃ regnũ Dei qd̃ poſſum⁹ aliud dicere q̃ multos eſſe noie xpianos: Sed re pauciſſimos: Tu vero fili cõtende intrare p anguſtã portã: nec qd̃ multi agant attẽde: ſed qd̃ agẽdum ipſa tibi naturæ lex ipſa ratio. ipſe deus oſtendet: Neq; eñ aut minor tua erit gloria: Si fœlix eris cum paucis aut leuior pœna Si miſer eris cũ multis. Erunt aut duo p̃cipue p̃ſentiſſima tibi remedia aduerſus mũdũ & ſathanã: qbus quaſi duabus alis de lachrimarũ valle tolleris in altũ elemoſina ſcilicet atq; oratio: qd̃. n. poſſumus ſine auxilio dei: aut quõ ille auxiliabit non inuocatus: Sed & invocantẽ te certe non aduiet qui inuocantẽ prius pauperã nõ exaudiſti. Neq;. n. decet vt te deus hominẽ nõ cõtennat qui prius homo hoinẽ cõtẽpſiſti. Scriptũ eſt in qua mẽſura mẽſi fueritis remetiet vobis:& alibi beati miſericordes qm̃ miſericordiã conſequent. Cũ aũt te ad orationem inuito nõ ad eam inuito quæ in multiloquio eſt ſed quæ in ſecreto mẽtis receſſu in penetralibus aimi ipſo affectu loquit deo & in lucidiſſima cõtẽplationis tenebra mentem patri non præſentat modo ſed vnit in effabilib⁹ quibuſdã mõis quos ſoli norunt experti nec cui c q̃ lõga ſit oratio tua ſed q̃ effi

Nota

li rat

Euãgelio credendã

Aurea dicta

lex nafe

Duo remedia ſaluberrĩa. oĩo & elemoſina

Oratio breuis

UVA. BHSC. IyR_241_1

cax q̃ ſit ardens interrupta potius ſuſpirijs q̃ ꝑpetua quadam ſe-
rie dictionũ nũeroq; diffuſa ſi tua tibi ſalus eſt cordi ſi tut⁹ a dia-
boli laqueis a mũdi ꝓcellis ab iĩmicorũ iſidijs Si deo gratus. Si
Deus Oratiõi adeũdus. fœlix tandẽ eſſe deſideras fac nulla prætereat dies qua vel ſemel
Deum tuũ ꝑ orationẽ nõ a deas & ꝓſtratus ante eum humili piæ
mẽtis afectu illud nõ de ſummis labris ſed de imnis viſceribus
clames cũ ꝓpheta. Delicta iuuẽtutis meæ & ignorantias meas ne
memineris ſed ſecũdũ miãm tuã memẽto mei ꝓpter bonitatem
tuã dñe. Suggeret tibi cũ ſpiritus qui iterpellat pro nobis tua ipa
neceſſitas ſingulis horis quid petas a deo tuo. ſuggeret & ſacra le
ctio quã vt omiſſis iã fabulis nugiſq; poetaꝝ ſemper hẽas in ma-
nib⁹ etiã atq; ẽt rogo. Nichil deo gratius nihil tibi vtili⁹ facere po
tes q̃ ſi nõ ceſſaueris litteras ſacras nocturna verſare manu Verſa
re diurna. Latet. n. in illis cæleſtis vis quædã viua & effcax quæ
Flactus. legẽtis animũ Si modo illas pure hũiliterq; tractauerit i diuinum
amorẽ mirabili quadã ꝑtãte trãſformat. Sed epiſtolæ iã fines ex
ceſſi trahente me ipſa materia & mira quadã charitate: q̃ te cũ ſem
per tu ex ea præſerti hora ſum proſecutus quæ ſctiſſimi tui pro
poſiti factus ſum certior. illud poſtremo te admonitũ velim de
quo hic etiã cũ mecũ eras tecũ ſæpe locut⁹ ſum vt duo hæc nun-
q̃ obliuiſcaris: & filium dei pro te eſſe mortuũ & te quoq; etſi diu
vixeris breui eẽ morituꝝ. his q̃ſi geminis ſtimulis altero quidem
duo nũq̃ obliuiſceda timoris amori s altero vrge equũ tuũ per breue ſtadiũ momenta
næ vitæ ad premia fœlicitatis æternæ qñ nulſũ aliũ finem præ-
finire nobis aut debemus aut poſſumus. q̃ vt perpetua vtriuſq;
hominis pace infinito bono ſine fine fruamur.

Vale & deum time. fer. xv. Mcccclxxxxij.

Ioannes picus Miran. philipo. Beroaldo. S.

ACcepi abs te doctiſſime Beroalde & epiſtolam cũ
amabilẽ tũ eruditã & verſus plurimos ipſam etiã
dubio produlantiquitatẽ prouocãtes gratiſſimũ
id mihi mun⁹ fuit. Quare per te bono inegotio
bonas horas ſũ otiat⁹ & voluptari nulla i re vł io
hoiem agere cũdi⁹ poterã vł honeſti⁹ Agã vero hoĩnẽ opidoq̃

ingratū ſi tua quæ ſunt optima remunerari meis vellē quæ ſunt Suffen⁹.
peſſima & cautullianis ſalibus ſuffeni venena permutare. Sū em̄ oſtētator
in poematis illo nichilo melior niſi hoc p̄ſtem q̄ me ſuffenū eſſe
agnoſco & quid māticæ in tergo ſit video. Tu tamē hoc flagitas Nantica
vt ſ. de noſtris ad te aliquid ſcriptionibus dedam. atq; ita flagi=
tas: vt quaſi poſtules videriſq; repulſam equo animo non latu=
rus. Quare tibi vel cum diſpendio ſi qua eſt apud te de me exiſti
mationis ſatiſ faciendum. Habeas igitur duas epiſtolas alterā ad
Laurentiū medicē alterā ad Hermolaū de genere dicendi phon=
rum. Quibus & verſiculos quoſdā addidi, qui per hos dies etiam
agēti alia mihi exciderunt. Tu hæc ita leges vt memineris inhu=
manioribʼ his ſtudiis me tumultuaria cura & ſubciſiuis eſſe tem
poribʼ vt qui philoſophis operā primariā & vt dicit̄ ſerioſes ad
diderim lucernas. Apud quos vt id profecerim qd̄ tu apud rhe=
tores & poetas. Quos inter (loquor ex animo) non video cur tibi logexalo
primas iure nō vēdices. politianus tuus eſt totus amat te vt qui
maxīe. De me pollicere tibi nichil non potes qd̄ ego poſſim. vale

Ioannes Picus Miran. Laurentio medici. S. P. D.

LEgi Laurenti Medice Rythmos tuos / quos tibi ver=
nacule muſæ per ætatem teneram ſuggeſſerunt. agno
ui muſarum & gratiarum legitimam ſæturam ætatis zythmin.
tenere opus. non agnoui: Quis. n. in tuis rhitmis & numeroſa ver
ſuum iunctura ſaltantes ad numerum gratias non perſenſerit.
Quis in canoro dicendi genere & modulato canentes: melliitis
muſas non audiat quis in lepore non affectato Hilari argutia
ſalibus: aptis illecebris miro candore: in prudenri diſpoſitione
in grauiſſimis ſenſibus ex penetralibus philoſophie erutis ado=
leſcentem hominem quis agnoſcat. Scio profecto me non eſſe Adagiū.
in hoc albo: nec eum qui huc aſcendam id eſt ad iudicium rerum
Sed vellē dici poſſe extra ſuſptionem adulationis qd̄ de illis ſen
tio: dicerē profecto nō eſſe veterum ſcriptorum quem in hoc ge=
nere dicendi longo interuallo nō anteceſſeris. Quod ne putes di
ctum ab gratiam afferam tibi huiuſce ſenſus ratiōes meas. Sunt ptracha
apud vos duo precipue celebrati poete florentinæ linguæ. Fran= &. d. ali=
ciſcus petrarcha / & dantes aligerius: de quibus illud in vniuer= gerns
ſum ſim prefatʼ eſſe ex eruditis q̄ res in Franciſco verba in Dan=
te deſiderent. In te qui mentem habeat & aures neutrum deſidera

UVA. BHSC. IyR_241_1

iurū:in quo nō ſit videſe an res oratione/ an verba ſententijs ma
gis illuſtrentur.Sed expendamus velut in librili particulati vni=
Librilis. uſcuiuſq; merita.Franciſcus quidē ſi reuiuiſcat/ quod attinet ad
Dare her ſenſus quis dubitat vltro herbam tibi daturum a deo tu & acut'
bā puer= ſemper/grauis & ſubtilis:ille vero de medio plurimum arripiēs
biale. ſnias colorat verbis & quæ ſunt gregaria egregia facit genere di
cendi in quo videamus/ quid tibi ille.quid tu illi preſtes in qui=
buſdam dulcior apparuerit.Sed mihi illius dulcedo/ vt ita dixe
ri dulciter accida & ſuauiter auſtera.Ille fuſus & equabiliter de=
Maſcul'. liniens.Tu maieſtate/ & quadam viuaci luce orationis animos p
toroſus ſtringens.In illo ambitioſa & nimia in te neglecta potius q̄ affe=
ctata diligētia ille tener & mollis:tu maſculus & toroſus.Ille vo
lubilis & canor' tu preſſus plenus/ firmus & modulatus.Ille for
te lepidior/ tu certe amplior & erectior.Ille fucatior.Sed tu ner=
uoſior.In illo eſt quod amputes.in te nihil redūdans & nihil cur
tum.Sed forte audaculus qui tollendum aliquid de illo dixerim
Aſiatici Ita eſt certe ita multis videtur quorū iudicio confido.Nam meo
nihil cum ſæpe ſit videre peccantem illū quod aſiatici peccabāt
ideſt infercientem verba quaſi rimas expleat adhibentēq; voces
plenas & concinnas/ non vt exornent/ ſed vt ſubſtineant quaſi ti
bicines carmen ne claudiſcet.In te omnia verba non minus in re
neceſſaria q̄ ī ornatu grata ita vt qui ex te demat mutilet:qui ex
illo/ tondat & repurget.Quod & ſi demus(quod nunq̄ dabo)le=
pidiora eſſe quæ ille ſcripſit & comptiora tuis:facile id fuit pre=
ſtare hominem:cui non eſſet cum ipſis ſenſibus labor & pugna.
At tuæ illæ acres ſubtiles:&(vt vno dixerim verbo)laurentianæ
Calami= ſentētiæ vix dici poteſt/ vt calamiſtros reſpuāt/ & iſtos fucos nō
ſtri. libenter admittant quas ille tractandas ſi habuiſſet quem mollē
legimus nitidum & iocundum legeremus:equidem ſpinoſum/
ſqualidum & ingratum.cum ſit videre illum.quotiens aliquid
tale aggreditur acutum implicitū vel nodoſum tam ſtilo cadere
q̄ ſenſu ſurgit/ Cum vero illam ſuam verborum oſtentat ſupel=
lectilē:ſuavnguenta/ cincinnos/ & flores admoneret ſepe ſi adeſ=
Cincinni ſet caſtritius quod admonuit in graccho:ne falleremur rotūda=
Epicur'. to ſono:& verſuū curſu.Sed inſpicerem' qd nā ſubeſſet:q̄ ſedes
qd firmamētū:qs fundus verbis.qd ſi facias illic videas epicuri
quandoq; vacuū:ita aut nullū ſubeſſe ſenſum:aut frigidum & le=

UVA. BHSC. IyR_241_1.

nem. Qua parte quãuis eſt maxima: etiam illi ſi non preſtes: non
video omnino cur preſtet ille tibi dicendi gratia. Cum & verba
apud te eſſe non poſſit illuſtriora: & collocatio illorũ ita ſit apta. Nota de
vt nec cohærere melius nec fluere rotundius nec cadere numero dãte poe-
ſius: vllo modo poſſint. Sed iam Dantem tecum penſiculemus: ta.
de quo fortaſſe plures cõtrouerſiã ſint facturi ſũt enĩ multi: qui
in ſcriptorum collatione nõ tam expẽdant merita q̃ ãnos nume
rẽt: iubẽtqꝫ alios vt priſcos legãt: cũ reuerẽtia coætaneos ipſi le
gere nõ poſſunt ſine iuidia. primas certe: quod ad ſtilum ſpectat
denegaturũ tibi neminẽ puto: ita eſt Dantes nonnunq̃ horridus Strigoſ⁹.
aſper: & ſtrigoſus. vt multum rudis & impolitus: hoc eius etiam
autarii fatentur. Sed ĩ ætatẽ & ſeculũ illud id qd̄ ſit ita: culpam re Amarij
iiciunt oĩo tu oratione cultior: & nõ ille grandior: At ſænſib⁹ in fautores
quient grandior & ſublimior. Queſo quid mirũ in phĩca re illum
philoſophari ipſa natura ad hoc cogẽte: atqꝫ vltro ſuppediante Thomas
ſentẽtias. Si de deo: de aĩa: de beatis agitur: affert que Thomas q̃ Auguſti-
Auguſtinus de his ſcripſerũt. & fuit ille in his tractãdis meditan nus.
diſqꝫ tam frequens q̃ aſſiduus: tu in obeundis maximis negociis
publicis & priuatis: Nõ fuit tam preclare in Dante hoc feciſſe: q̃
nõ feciſſe turpe fuerat. At fuit dubio ꝓcul ſummi ingenij opus.
quod ipſe preſtas phĩca facere q̃ ſũt amatoria: & q̃ ſunt ſua ſeue- Auſteru-
ritate auſterula: ſup inducta venere facere amabilia. Ita ĩ tuis ver- la.
ſibus amantiũ luſibus philoſophorũ ſeria ſunt admixta vt & illa
hic dignitatẽ: & hæc illinc hylaritatẽ gratiãqꝫ lucrifecerint: vt am
bo hac copula: & retinuerint qd̄ erat ꝓprium, & mutuo ſe ſibi ita
participauerĩt: vt hẽant vtraqꝫ ſingulatim que prius erant ſimul
amborum. Sed non eſt hoc tam admirandum: q̃ illud quod me
maxime mouit: ita hæc a te iuncta vt non inuecta: ſed de mate
rie ipſius: de qua agis: eruta gremio: & ex illa ipſa: vt ita dixerim
te irrigante ſolum effloreſcere videantur vt appareant natiua nõ Semina
aduentitia: neceſſaria non comportata: genuina oĩo nõ inſititia.
hoc eſt quod admirari ſatis non poſſum: quo mihi videris Dan-
tem exſuperaſſe Nam & ſi ille ſublimis volat materiæ alis attolli
tur tu repugnante illa & deorſum trahente tolleris in altum alis
ingenii: atqꝫ ita tolleris vt a materia non diſcedas. ſed illam tecũ
ſimul attollas tantũ de ipſa tu quãtũ de Dãte ipſa fuit bene meri Frãciſc⁹.
ta. Iam videre licet quid te inter Franciſcũqꝫ & dantem iterſit de
quibus hoc addideri Franciſcũ q̃nqꝫ non reſpondere pollicitis:

UVA. BHSC. IyR_241_1

habentem qđ allectet in prima ſpecie/ ſed vlterius nõ ſatiſfaciat.
peruade dantem habere qđ in occurſu quoꝗ offendit. Sed iuuet magis in
ſe. tima pua dentem. Tua nonminus habent in receſſu qđ detineat/
ꝗ habeant in prima fronte qđ capiat. Adde ꝙ illi ſuas pœſes in
ſeceſſibus in vmbra/ in ſumma ſtudiorũ tranqllitate/ tu tuas iter
tumultus/ curiæ ſtrepitus fori clamores/ maximas curas turbulẽ
tiſſimas tẽpeſtates/ occupatiſſimus cecinisti. Illis erãt muſæ ordi
narium negocium & principale: tibi ludus & a curis quedã rela=
paphra= xatio. illis ſumma defatigatio/ tibi defatigato otium: Deniꝗ eo
ſis puer= animũ remittens pertigisti quo illi omnes animi neruos conten
ſa dictio dentes/ fortaſſe nõ pertingerũt/ Sed quid dicã de mea paraphra=
nũ iterp= ſi. meã enim cur nõ appellem. vel huius que mea eſt appellatio=
tatio. nis iure. Demum cur nõ meã/ quã & ſi veneror vt tuã amo tamen
vt meã. Admiror ꝑfecto illã/ & te in illa ex qua cõiicio quantum
ego aberam a vera laude tuorũ verſuũ in quibus/ que erant ma=
Oculi xima queꝗ maxime illuſtra quibus ſum noctuinis oculis non in
noctuini troſpexeram vidi deinde per te reuelata quid id ſolus & poteras
& debeas: debeas tibi & nobis/ ne multa & te gloria/ & nos volu=
ptate fraudares. Lego (deum teſtor) maxime laurentieã/ non tan
ad delectationẽ ꝗ ad doctrinam. Quot enim ibi ex Ariſtotele au=
Ariſtote ditu. ſ. phyſico; ex libris de anima: de morib⁹ de celo/ ex proble=
les. matis/ ꝙ ex platonis prothagora ex repu. ex legibus/ ex ſympo
Plato. ſio: que omnia ꝗꝗ alias apud illos legi/ lego tamen apud te vt no
ua/ vt meliora & in neſcio quã a te faciem transformata vt tua vi
Sympo= dea nt̃ eſſe & nõ illorũ/ & legens diſcere mihi aliqd videat. Quod
ſiũ maximo eſt iuditio hæc te ſapere non tam ex commentatio ꝗ ex
te ipſo. Solent enim plurimi maiore in litteris ꝗ opa
cũ qđ ſcripturi ſunt philoſophos habere velut pragmaticos eis
pragma= dogmata quedã ſuggerentes/ que ingerãt ſuis libellis vt videant̃
tici. philoſophi. Sed facile hos deprehẽdas. Nam videas illa/ nec re=
Nota ſſi= cte diſpoſita nec coherentia & ab ipſis nõ explicata/ ſed implica=
ta. Atꝗ homines alioquin eloquẽtes in illis dicendis apparẽt in
Infãti fantiſſimi. At te quis nõ videat ea non tenere precario/ ſed vt in
mus. que ius habeas & poteſtatẽ pro arbitrio verſare agere & tractare
hec tu (proh felix ingenium) tu eſtu reip. in actuoſa vita/ es aſſe=
quut⁹ quæ nos philoſophorũ non diſcipuli ſed inquilini in vim
Inquilini bratili vita/ & ſellularia ſequimur poti⁹ ꝗ cõſequamur. Sed quid
dicam de paraphraſeos tue ſuauiſſimo ſtilo is mihi videtur pe=

UVA. BHSC. IyR_241_1

nitus qui Cæſaris in Romana lingua eſt enim oratio non manu
facta:non bracteata:non torta:ſed ſuo ingenio erecta candida &
quadrata.nec temere excurrens ſed pedē ſeruans.nec luxurians
nec ieiuna:nec laſciuiēs:nec in grata:dulciter grauis. grauiter a=
mabilis:verba electa:& nō captata illuſtria nō fucata:neceſſaria
nō queſita:nō explicātia rē:ſed ipſis oculis ſubiicientia.pretereo
q̄ tuæ perſone ſemper memineris q̄ ſint vbiq; tue illius pruden=
tiæ inſperſa paſſim ſemina atq; veſtigia hæc ego & cū multis:&
alius quiſq̄ longe potiora. Sed duo precipua preter hæc vidi:q̄
videant forte non multi q̄q̄ oculatiores:primum ē illud:vt illa
ſuas diuitias diſſimulet:vt inuidiam fugiat:flores in ſinu habeat
nō oſtēdet:nō exurgat in plantas:ſed ſubſidat ingenua vt minor
appareat alterū quid ſit non video:neq; enim tam ſolers:ſed vi=
deo eſſe neſcio quid vt dicam ſignatiſſime laurentianū. Quod ſi
quis videat Laurentij dotes ingenium preſtantiam Laurentium
totū videat graphice effigiatum. Sed hæc nimis fortaſſe multa:
quæ dixi ēt iuit' ipa me trāſuerſū:vt dicūt trahēte in verba animi
ſententia.Illud non preteribo inhortari te quāto poſſum opere
maximo:vt aliquod quādoq; a moderanda rep. otiolum ſuffura
tus abſoluēde paraphraſi impartiaris:tibi quidem & linguæ pa
triæ ad honorem ciuibus tuis & nobis omnibus futuræ ad vſum
& voluptatem.

Cæſaris orō non bractea=ta.

Duo vi=denda:

Ociolū ſuffurari

Florentie idibus Iulijs M.q̄dringēteſio octuageſimo q̄rto:

Ioannes Picus Mirandulanus Hermolao Barbaro ſuo.S.

e Go quidem mi Hermolae nec poſſum aut tacere
quæ de te ſētio aut nō ſentire ea que de illo debe
ant:in quo omnia veluti ſingula ſumma reperiā
tur:Sed vtinā eſſet is meæ mentis captus vt ꝓ me
ritis tuis de te ſentirem:vtinā ea dicēdi vis:vt ex
primere aliquādo poſſem quod ſemper ſentio.Scio que de te cō
cepi īfinitū ſubſidere infra faſtigia doctrinæ tuæ.Scias & tu que
cūq; loquimur longe eſſe minora ijs que concipimus tam deeſſe
ſcias animo verba.q̄ rebus animus deeſt:& tñ ita me audere cre=
dis vt ſperē poſſe imitari tua quorum nec magnitudinē æſtima=
mare poſſum.Admirari te poſſūt omnes imitari tā pauci poſſūt
q̄ nemo reprehēdere:Et vtinam ea mihi fœlicitas vt que ſcribā.
Hermolaum meum aliqua ex parte imaginentur. Ipſe.n.vt ta=
ceam cætera ſtillus tuus:cui tu adeo parum faues mirū quātum

Magne Hermo=lai laudes

UVA. BHSC. IyR_241_1

me afficit quantū me delectat: ita eſt doctus grauis. compoſitus
poſitia‑ nus
eruditus. excuſus: ingenioſus: in quo nichil expoſitum: nichil ſit
triuiale: ſeu verba ſeu ſententias ſpectes: legimus ſæpe ego & no
ſter politian⁹ quaſcūq; habem⁹ tuas aut ad alios aut ad nos epi‑
ſtolas: ita ſemp prioribus certant ſequentia: & nouæ fertiliter in
ter legendū et floreſcunt gratiæ: vt perpetua quadā acclamatione
īter ſpirādi locū nō habeamus. Sed mirum dictū q̄ perſuadeas. &
phōs bar baros car pit.
legentis animū quocunq; velis impellas. Expertus ſum ego cum
ſemper alias tum hac ꝓxima tua ad me epiſtola: in quā dū barba
ros hos philoſophos inſectaris: quos dicis heri vulgo ſordidos
rudes incultos: quos nec vixiſſe viuentes nedum extincti viuāt.
Et ſi nunc viuant viuere in pœnā & contumeliam. ita porro ſum
commotus ita me puduit piguitq; ſtudiorū meorū. iam eni ſexen
Thomas Io ſcotus Albrrt⁹ Auerrois
niū apud illos verſor. vt nō minus me feciſſe velim q̄ in tā nichili
facienda re tam laborioſe contendiſſe. perdiderim ego inq̄ apud
Thomā: ioānē ſcotum. apud Albertū: apud Auerroē meliores an‑
nos: tātas vigilias: quibus potuerim in bonis litteris fortaſſe non
nihil eſſe. Cogitabā mecum vt me conſolarer ſi qui ex illis nunc
reuiuiſcunt: habituri nequicq̄ ſint quo ſuam cauſam argumento
ſi alioquin hoīes ratione aliqua tuantur. demū ſuccurrit ex ipſis
quēpiam paulo facundiotem ſuā barbariā q̄ poterit minime bar‑
bare hunc in modū fortaſſe defenſurū. Viximus celebres o. Her‑
Seſe lau dat pic⁹.
molæ & poſt hac viuemus nō in ſcholis grāmaticorum & peda‑
gogijs. Sed in philoſophorum coronis. in cōuentibus ſapientum
vbi non de matre andromaches nō de niobes filijs: atq; id genus
leuibus nugis: Sed de humanarū. diuinarum que rerū rationibus
agitur & diſputatur. in quibus meditandis inquirendis & enoden‑
dis ita ſubtiles: acuti: acreſq; fuimus: vt anxij quandoq; nimium
& moroſi fuiſſe forte videamur: ſi modo eſſe moroſus quiſq̄ aut
curioſus nimio plus in idaganda veritate pōt atq; in his quidem
ſi quis nos arguat hebetudinis & tarditatis: age: amabo quicūq;
is eſt pedem cōferat experietur habuiſſe barbaros non in lingua
Nullus proa vir‑ gine fue tis.
Sed in pectore Mercurium nō de fuiſſe illis ſapiētiā: ſi de fuit elo
quentia: quā cū ſapientia nō cōiunxiſſe tm̄ fortaſſe abeſt a culpa
vt cōiunxiſſe ſit nephas. Quis eni cincinnos. Quis fucū in proba
virgine nō damnet. & deteſtetur. Tanta eſt inter oratoris munus
& philoſophi pugnātia vt pugnare magis inuicem non poſſint.
Namq; dāliud rhetoris officium q̄ mentiri decipere circūuenire

UVA. BHSC. IyR_241_1

da nigrum vertere:in nigra cādidum.poſſe quæcunqꝫ vultis tol= lere:abiicere:amplificare.extenuare dicēdo demū res ipſas ma= gicis quaſi/quod vos iactatis viribus eloquentię in quam libue rit faciem habitūqꝫ trāſformare/vt non qualia ſunt ſup te inge= nio/ſed qualia volueritis/non fiant quide/ſed cū non ſint eſſe ta men audiētibus appareant hoc totum:eſt ne quicq̄ aliud q̄ merū mendaciū:mera impoſtura:merū præſtigiū.Cū a natura rei ſem= per vel augendo excedat/vel minuendo deficiat & fallacem ver borū concentū:veluti laruas & ſimulachra prætendens audito= rum mentes blādiendo ludificet.Erit me huic cū philoſopho af finitas:cuius ſtudiū omne in cognoſcenda & demōſtranda cæte ris veritate verſatur Adde ꝙ nobis nulla erit fides lautitias vocū & veneres affectantibus quaſi rebus parū fidentes/nec vero nixi trahere in ſententiā his lenocinijs hoīes queramus.Eſt ob hanc cām legere res ſacras ruſtice potꝰ q̄ elegāter ſcriptas:ꝙ nihil ſit magis dedecēs & noxiū in omni materia in qua de vero cogno= ſcendo agitur qua vniuerſum iſtud dicendi genꝰ elaboratū.Hoc forenſiū eſt queſtionū/non naturaliū atqꝫ cæleſtiū.Non eſt eorū qui achademia.Sed qui in re pub.illa verſant/in qua quæ fiunt. quæqꝫ dicuntur populari trutina examinantur.apud quā flores fructibꝰ lōge prepōderāt.Nō neſcis illud nō omnia omibus pari filio cōueniūt. Et elegans res(fatemur hoc)facundia/plena ille celebræ & voluptatis:Sed in philoſopho nec decora nec grata. Quis mellem inceſſum/argutas manus.ludibūdos oculos in hi ſtrione & ſaltatore nō probet.i ciue in philoſophos quis nō im= probet arguat abhominetur.Si puellam viderimus moribꝰ lepi dam atqꝫ dicaculam laudabimus exoſculabimur.hæc in matro= na dānabimus & perſequamur/non ergo nos:ſed illi inepti qui ad pedes veſtræ agant bacchanalia.Qui grauitatē phīcarum rerꝫ & caſtitatē ludicris veluti & calamiſtrie de honeſtet profecto qđ Sineſius de adoleſcēte:de oratione dici cōmode poteſt/comatā orationē ſemper cinedā.Quare nos noſtrā malumꝰ.capillis hir= tam globoſā inexpedi tāq̄ cū impuritatis vel nota/vel ſuſpitio= nē belle comatā.Et vt nihil ſint reliq hoc eſt veriſſimū nihil eſſe diuerſum magis ab īſtituto philoſophi quacūqꝫ in re/q̄ꝙ luxum aut faſtū aliqua ex parte ſapit.Sicionios calceos habiles aptoſqꝫ ad pedē dicebat Socrates:Sed Socrati nō cōuenire omino nō ea= dem rō ciuilis habitus & philoſophici ſic vti neqꝫ mēſæ neqꝫ ſer

Iuuenali cum

Impoſtu ra decep tio

Achade= mia.

Vulgare dictum.

Sineſius de adole ſcēte.

ſocrates

UVA. BHSC. IyR_241_1

monis. Vtitur his philoſophus dumtaxat ad neceſſitatem vtitur ciuilis homo etiam ad gratiam. Quam & hic ſi neglexerit non ciuilis: & ille ſi affectauerit: non erit philoſophus. Si poſſet pythagoras viuere ſine cibo/ holeribus etiam paceret: Si ſua ſenſa aſpectu. aut demum minore quam ſermonis opera explicare: omnino non loqueretur. tantum abeſt. vt linguam poliat & exornet: quod vel ob id cauendum nobis ne illectus cute medicata lector demoretur ad eam: ad medullam & ſanguinem non perueniat: quem ſubeſſe ſæpe ceruſato ori infectum vidimus: Vidimus inquam in hiſce omnibus quibus propterea in vſu venit. cum nihil ſit intus non inane & vanum: detinere lectorem in prima facie modulatu vario atque concentu: Quod ſi fecerit philoſophus: clamabit Muſonius non philoſophum loqui. ſed tibicinem canere. Non ergo nobis vitio detur id non feciſſe. quod feciſſe vitium erat. Quærimus nos quid nam ſcribamus. non quærimus quomodo immo quomodo quærimus/ vt. ſ. ſine pompa & flore vllo orationis. Quam nolumus vt delectabilis/ venuſta & faceta ſit. Sed vt vtilis. grauis/ & reuerenda. vt maieſtatem potius ex horrore/ quam gratiam ex mollitudine conſequatur non expectamus theatri plauſum quod aures demulſerit equabilis clauſula vel numeroſa. quod hoc ſit falſum. illud ſit lepidum. Sed expectamus paucorum potius præ admiratione ſilentium introſpicientium penitus aliquid/ aut de naturæ adytis erutum aut de celeſtium de celi aula ad homines aductum. tum vel aliquid ita argutum vt defendendi: ita defenſum vt arguendi non ſit locus: Admirentur preterea nos ſagaces in inquirendo: Circunſpectos in explorando: ſubtiles in contemplando: in iudicando graues: implicitos inuinciendo faciles in enodando Admirentur in nobis breuitatem ſtili fætam rerum multarum atque magnarum: ſub expoſitis verbis remotiſſimas ſententias plenas ſolutionum plenas queſtionum. Quam apti ſumus quam bene inſtructi/ ambiguitates tollere. ſcrupos diluere: inuoluta euoluere: flexianimis ſyllogiſmis & infirmare falſa: & vera confimare his titulis o Hermolæ vindicauimus huc uſque & vindicaturos poſt hac ad obliuionem memoriam noſtram non dubitamus. quod ſi vulgo vt dicis/ habemur ſordidi: rudes inculti: hoc nobis ad gloriam eſt non ad contumeliam vulgo non ſcripſimus/ ſed tibi/ & tui ſimilibus. Nec aliter quam priſci ſuis enigmatis & fabularum inuolucris arcebant idiotas homines a miſterijs: & nos conſueuimus abſterrere illos a noſtris dapibus quas non polluere non poſſent/ amariori paulum cortice verborum. Solent & qui theſauros occultare volunt/ ſi non datur ſe ponere: quiſquilijs i

Marginalia: pithagoras — Os ceruſatum pigmento. — Muſonius — Quid in oratione quærendum. — Admiratur breuitas — Scrupulis pis & difficultas — Quiſquilie terrarum purgamenta.

UVA. BHSC. IyR_241_1

tegre vel ruderibus vt pretereuntes nõ deprehendant niſi quos Ruder
ipſi dignos eo munere iudicauerint. Simile philoſophorum ſtu terra.
dium celare res ſuas populũ: a quo cum non probari modo/ ſed
nec intelligi illos deceat/ nõ poteſt non dedecere habere aliquid
quæ ipſi ſcribũt: theatrale: plauſibile: populare. Quod demum
multitudinis iudicio accommodare ſe videat. Sed vis effingam
ideam ſermonis noſtri. Ea eſt ipſiſſima quæ ſilenorum noſtri al
cibiadis. Erãt enim horũ ſimulachra hiſpido ore/ tetro/ & aſper-
nabili. Sed intus plena gemmarum: ſupellectilis raræ & prætio- Idea
ſæ. ita extrinſecus ſi aſpexeris/ feram videas: ſi introſpexeris nu ipſiſſia.
men agnoſcas. At inquies non ferunt auræ: nunc aſperam nunc
hiulcam: ſemper inconſonam texturam. Non ferunt barbara no
mina ipſo etiam pene timẽde ſono. O delicate cũ accedis chorau
les & citharedos pone te in auribus Cum vero philoſophos auo Chorau-
ca a ſenſib⁹ redeas a te ipſum in animi penetralia mentiſq; receſ les mo-
ſus. Aſſume illas thianei aures: quib⁹ cũ omnino non erat i cor duſlato-
pore non terreſtrem Marſiam: ſed apolinem celeſtem diuina ci- res.
thara vniuerſi motos ineffabilibus temperãtem modis exaudie
bat. his auribus philoſophorũ verba ſi delibaueris/ mella tibi ad Thianes
neſtoris inuidiam eſſe videbuntur. Sed hec ſinamus nimio plus marſia.
aſſurgẽtia ꝑfecto faſtidire in philoſopho ſubtiliſſime diſputãte
minus concinnam eloquentionem non tam delicati ſtomachi ẽ
q̃ inſolentis. Neq; eſt aliter/ ac ſi quem in ſocrate de moribus do Nota
cente offendat. aut laxus calceus aut toga diſſidens & ſectũ pra- Tullius.
ue ſtomachet ob vnguem Non deſiderat Tullius eloquentiam
in philoſopho: Sed vt reb⁹. & doctrĩa ſatiſfaciat ſciebat tam pru
dens: q̃ eruditus homo noſtrum eſſe componere mẽtem potius
q̃ dictionem. Curare ne quid aberret ratio/ non oratio. Attinere
ad nos non attinere laudabili
le in nobis habere muſas in animo & nõ i labris neq̃ in illo vel
per iram ſonet aſperius. vel per libidinem eneruatius. deniq; ne
qua ſit diſcors a genuina ipſa: qua temperatus eſt modulabiliter
harmonia. Quam plato Cum intelligeret theatralia iſta & poeta
rũ ſepe corrũpi a re. p. ſua pœtas oẽs eliminauit. gubernã dam aũt Plato po
philoſophis reliquit mox certe ſi ꝑ laſciuiã diſſerẽdi pœtas fue etas vr-
rint imitati exilio cõdemnãdis At imitabit Lucretius & ſi nõ ege be elimi
ant ꝑ ſe phiæ cõmẽtatiões amenitate dicẽdi per⁹ tñ adhibitionẽ nauit
diſſimulandã eſſe ipſarum rerum auſteritatẽ: Sicut abſyntia per Lucreti⁹

UVA. BHSC. IyR_241_1

Abſithium herba amara.

ſe pellũtmorbos/ melle tamen illin ũtur/ vt pueroꝝ ætas impro
uida ludificet. hoc forte tibi faciẽdũ erat o lucreti. Si pueris ſcri
bebas tua: Si vulgo: faciendũ vtique tibi qui nõ aſynthia modo
ſed meraciſſima toxica propinares. Sed longe alia nobis habẽda
ratio: qui vulgus: vt ante diximus non allectare quærimꝰ ſed ab-
ſterrere. Nec tetra abſynthia: Sed nectar propinamus/ ſed cõtẽ-

Lactãtiꝰ. firmianꝰ capitur.

det Lactantius ſatis conſtare in auditorum animos vel ſenioꝝ in
fluere potentius veritatem & vi ſua inſtructam: & luce orationis
ornatam. Si fuiſſes o firmiane tam freques in ſacris litteris ꝗ ĩfi-
ctis litibus fuiſti: & hoc non dixiſſes/ & noſtra non minꝰ bene for
taſſe confirmaſſes. q deſtruxeras aliena dic quæſo qđ mouet for
tius & perſuadet ꝗ̃ ſacrarum lectio littaraꝝ. Non mouẽt non per
ſuadent. Sed cogunt agitant/ vim inferũt. legis rudia verba & a-

Pericles Alcibiades. Socrates

greſtia. ſed viua: ſed animata: flammea/ aculeata: ad imum ſpiri-
tum penetrantia: hominẽ totum poteſtate mirabili trãſforman-
tia periclis orationibus elaboratis & luculentis nihil ſe commo-
ueri inquit Alcibiades. Sed Socratis verbis nudis & ſimplicibꝰ.
Addit etiam ſi ſint inepta: rapi in furorẽ extra ſe poni & velit no

Tribꝰ maxie perſuaderi

lit/ faciendum ei/ ꝗ ille præceperat. Sed quid perdo verba in re
cõfeſſa. ſi nõ deſipit auditor/ a fucato ſermone quid ſperat aliud
ꝗ̃ inſidias. tribus maxime perſuadetur: vita dicẽtis: veritate rei.
ſobrietate orationis: hæc ſunt lactãti que philoſopho fidem cõ-

Heraclitꝰ

ciliabũt ſi bonꝰ fuerit ſi veridicus: ſi id genꝰ dicẽdi appetens: qđ
nõ ex amenis muſarũ ſyluis ſed ex horrẽdo fluxerit antro: ĩ quo
dixit hereclitus latitare veritatem. At dicet quiſpiam: Age ami-
ce examinemus hæc depoſita contentione. Reuerendũ quidam
atque diuinũ per ſe eſt ſapientia: nec exotico quoq; eget ornatu:
Sed quæ inuidia & hunc accedere. Quis negat quæ per ſe decent

Exoticꝰ. pegrinꝰ.

ſi adornẽt fieri decentior..: ego amice. hoc in pleriſque nego: a-
deo multa ſunt quorũ ſplendorem ſi quid adiũxeris elimines &
non illuũres: ita ſunt ſcilicet in ſua natura optimo ſtatu vt demu
tari ab illo niſi in peius non poſſint. Marmorea domus picturam
non recipit. Si opus albariũ ſuper induxeris demas de dignitate
de pulchritudine. Non aliter & ſapientia & quæ tractantur a phi-

Vulgatũ memorabeli.

loſophis tectorio non clareſcunt ſed offuſcantur. Quid plura.
Nonne vulgatum bonas formas ceruſſa deuenuſtari. in vniuer-
ſum quicquid pulchri ſuper imponas: celat quod inuenit: quod
affert ſecum illud oſtentat. Quare ſi quod prius fuerat aduẽtitio

UVA. BHSC. IyR_241_1

præſtat :iacturam fecerit illud quicquid eſt non lucrum ob eam cauſam nudam ſe proebet philoſophia:vndique cōſpcuam: tota ſub oculos ſub iudicium venire geſtit. Scit ſe habere vnde tota vndique placeat:Quantum de ea veles. tantum de forma veles tantum de laude minuas ſinceram & impermixtā ſe haberi vult quicquid admiſceas ifeceris:adulteraueris aliā feceris. Stat puncto infectili & in diuiduo. Quapropter nec ludendum tropis/ nec Verbis aut nimis luxuriandum aut tranſlatis laſciuiendum aut factitiis audendum in re tam feria:tāti diſcriminis in qua demere:addere:demutare aliquid ſit flagitium. At inquies age damus hoc vobis vt non ſit veſtrum ornate loqui:Sed veſtrum eſt certe:quod nec præſtatis vt latine ſaltem vt ſi non floridis ſuis tamen verbis res explicetis. Non exigo a vobis orationem comptam ſed nolo ſordidam nolo vnguentatam/ſed nec hircoſam. Non ſit electa. ſed nec neglecta. Non quærimus vt delectet: Sed quærimus ꝙ offendat. Bene habet iam ſcilicet ad nos deficis Sed amabo in cognoicamus quid iſthæc ſit latinitas quam ſolam dicitis debere philoſophos & non per ſoluere:Si dicendo incurrat exempli cauſa a ſole hominem produci:cauſari homiem noſtrates dicent. Clamabis actutum hoc non eſt latinū. huc vſque vere non eſt romane dictum:hoc vero verius igitur non recte. pecca argumentum:dicet:Arabs eandem rem:dicet egiptius non dicēt latine ſed tamē recte. Aut enim nomina rerum arbitrio conſtant aut natura. Sit fortuito poſitu:vt ſcilicet cōmunione hominum in eandem ſententiam conueniente. quo ſanxerint vnum quoqꝫ nomine appellari:ita apud eos recte appelletur. Quid prohibet hoſce philoſophos quos nūcupatis barbaros conſpiraſſe in vnā dicendi normam:apud eos non ſecus ſanctam hac habeantur apud vos Romana:illam cur rectam non appelletis appelletis veſtram:nulla eſt ratio. Si hæc impoſitio nominum tota ē arbitraria Quo ſi dignari illam Romani nominis appellatione non vultis Gallicam vocetis Britanicam Hiſpanam: vel quod vulgares dicere ſolent pariſienſem:Cum ad vos loquentur continget eos pleraqꝫ rideri pleraqꝫ non intelligi:idem accidet vobis apud eos loquentibus

id eſt anacharſis apud athenienſes ſolœciſmū facit athenienſes apud ſcytas ꝙ ſi nominum reſitudo pendet ex natura rerum debemus vt ne rhetores an philoſophos quire

philoſophie deforma

Tropus: figura

hircoſa vnguētata oīo

Actutū cōfeſtim

queſit romana ligua

Anacharſis apud athenieſū

UVA. BHSC. IyR_241_1

Aſperula tacio rum omnium naturā ſoli perſpectā habent & exploratam de hac
rectitudine conſulere. forte quæ aures reſpuūt vt pote aſperula:
acceptat ratio vt pote rebus cognatiora. Sed quid oportuit no=
uare eos linguā & ſi nati erāt inter latinos non latie loq. Nō pote
rant illi o Hermolae dū legebāt in cælo fatoꝝ leges & ordinē vni
uerſi legebant in elementis næſcendi vices & obeūdi: ſimpliciū
plinius vires mixtoꝝ temperaturas. Non poterant inq̄ eodē tempore in
Cicerone in plinio in Apuleio Romane linguæ proprietates le=
ges obſeruantias annotare: Quærebant quid abhorrens. Quid re
ceptum in natura: quid a Romanis interea non curabant verum
enimvero iam te loco meliore ſtatuo: do tibi eloquentiā & ſapiē
tiam mutuo nexu inuicē conſpiraſſe Abiunxerunt philoſohi ſa=
pientiam ab eloquentia abiunxerūt iſtorici: rhetores: poetę: quod
deflet philoſtratus eloquētiam a ſapiētia. hoc tu victuros celebri
philoſtratus. fama minime dubitas: illos non niſi in penā & contumeliā vide
quid agas: indiſertam mauult. Cicero prudentiā q̄ ſtultam loqua
Cicero citatē. Non quærimus in pecunia: qua moneta percuſſa ſit ſed q̄
Nota materia conſtet. Nec eſt qui purum aurum non malit habere ſub
nota teutonum: q̄ ſub Romano ſymbolo factitiū peccant qui diſ=
ſidium cordis & lingue faciūt: ſed qui excordes toti ſunt lingua.
non ne ſunt mera vt Cato ait mortuaria gloſſaria viuere ſine lin=
Cato gua poſſumus forte non commode. Sed ſine corde nullo modo
poſſumus. Non eſt humanus qui ſit inſolens politioris litteratu
ræ: Non eſt homo qui ſit expers philoſophiæ: prodeſſe poteſt in
fantiſſima ſapiētia: incipiens eloquētia vti gladius infurētis ma
nu nō obeſſe maxime non poteſt. Ergo inquies & ſtatuæ non a=
figura: ſed a materia commendantur: & ſi cherilus eadē quæ: Ho
merus & de eiſdem: Meuius ac Virgilius ceciniſſent futurum erat
Cherillꝰ. vt æque illi atqꝫ iſti inter poetas reciperenť. Non ne vides diſpa=
Homerꝰ rilitatē ſimilitudinis: illud & nos aſſeueramus a ſpecie rē eſtima=
Meuius. ri non ex ſubiecto. Eſt enim a ſpecie res id quod eſt: Sed alia ſpen
Vergiliꝰ. quiſpiam inter philoſophos alia inter poetas recipiendus. Scri=
bat Lucretius de natura: de deo de prouidētia. ſcribat de eiſdem
Lucretiꝰ. ex noſtris quiſpiam: Scribat Ioannes ſcotus & quidem carmine
Scotus vt ſit in eptior. dicet lucretius rerum principia atomos & vacuū
deum corporeum: rerum noſtrarum inſcium temere omnia for=
tuito occurſu corpuſculorū ferri. Sed hæc latine dicet & elegan=
ter. Dicet Ioannes quæ natura conſtant ſua materia ſpecieqꝫ con=

UVA. BHSC. IyR_241_1

ſtitui/eſſe deū ſeparatā mentē/cognoſcentē oīa/omnibus conſu
lentem:Nec propterea ꝙ vniuerſa etiam infima videat ac mode *Adagiū.*
retur e ſua pace minimum dimoueri.Sed quod dici ſolet. *grecum.*

At dicet inſulſe:rudite:non latinis verbis. Quæſo
quis in dubiū reuocet vter poeta melior:vter philoſophus.Ex-
tra omnē eſt controuerſiam tam rectius Scotum philoſophari:
q̄ illi loquitur ornatius. Sed vide quid differant:huic os inſipi-
dum illi mēs decipiens:hic grāmaticorꝫ ne poetarꝫ dicā decreta
neſcit:ille dei atqꝫ naturæ:hic infantiſſimꝰ dicēdo/ſentit ea quæ
laudari dicēdo/ſatis non poſſunt/ille fando eloquentiſſimus elo
quitur nefanda.Hæc illi fortaſſe afferēt Hermolae cariſſime ī de *Ad her-*
fenſionē ſuæ barbariæ aut qua ſunt ſubtilitate multo fortaſſe me *molaum*
liora:Quorū ſniæ nec ego plane accedo nec ingenuo cuiq̄ & libe
rali accedēdum puto:Sed exercui me libēter in hac materia tan-
quā infami:vt qui Quartanā laudant:cum vt ingenium pericli-
tarer/tum hoc conſilio vt veluti glauco ille apud Platonem iniu *Glaucus*
ſticiā laudat non ex iudicio:ſed vt ad laudes iuſticiæ Socratem ex *apud pla*
timulet:ita ego & eloquentiæ cauſam a te agi audiā in eam licen- *tonē So-*
tius repugnante pauliſp ſenſu atqꝫ natura inuectꝰ ſum:quā ſi vel *crates.*
negligēdam vel poſthabendam barbaris exiſtimarē:non ab illis
ad eam quod nuper feci:ad grecas litteras:ad tuū nunq̄ ſatis lau-
datū themiſtiū/pene totꝰ defeciſſem quāuis dicam libere quod *Themi-*
ſentio mouent mihi ſtomachū grāmatiſtæ quidā:qui cū duas te- *ſtius*
nuerint vocabulorū origines ita ſe oſtētant:ita venditant:ita cir
cūferunt iactabūdi/vt præ ſe ipſis pro nihilo habendos philoſo
phos arbitrētur:Nolumus inquiūt haſce voſtras philoſophias *facetum*
& quid mirū:nec phalernū canes. Sed nos hac fini epiſtolā clau- *dictum*
damus.Si decus aliqđ nomēqꝫ ſibi ꝓmeruerint barbari illi ſola
rerū cognitione nō eſſe facile dictu. Quem locū.Quid laudū tu
tibi vendices qui ſis īter philoſophos eloquētiſſimus īter eloq̄n
tes/vt dicā grece. Florētiæ.iij.nōas Iunias.M.cccclxxxv.

SAlue pater dilectiſſime.de Appollonio thiāeo nihil ſē *tertiū ca*
tio magis q̄ quod tu ſētis ſup quare ſcribam ad te plu *put gene*
ra/cū erit ociū & que tibi erūt fortaſſe non ī grata.de di *ſis.*
uerſitate trāſlationis noſtræ a lr̄a hebraica ī tertio capite libri ge-
neſeos vbi de eua agit & ſerpēte/ſic eqdē cēſeo:ē ī hebreo Quēad *Nota.*
modū ſcribis ipſum cōteret caput tuum referturqꝫ ad ſemē Eue

UVA. BHSC. IyR_241_1

Hieronymus: de quo dixerat inimicitias ponam inter ſemen tuũ & ſemen illi⁹ lxx. vero & Hieronymus tranſtulerũt ipſa conteret Caput tuum vtrobiq; aũt idem ſenſ⁹ Nam qđ dicitur ipſe conteret nõ tam ipſam Eue perſonam q̃ Eue poſterit tem reſpicit. Cũ id dicat̃ factura. quod in ſemine ſuo factura eſt/ Sed cur maluerint ipſa vertereq̃ ipſum. hoc fuiſſe arbitror in cauſa vt ſignificarent cum ex Eua non feminæ ſolum ſed mares eſſent propagandi quod de ſemine dicebatur ad femineum ſolum ſemen referendum. hæc ſunt quæ ſuper hac re in præſentia in mentem veniunt. Concordiam platonis & Ariſtotelis aſſidue molior do illi quotidie iuſtũ matutinũ poſt meridianas horas/ amicis/ valitudini/ interdũ poetis & oratorib⁹: & ſi qua ſunt ſtudia operæ leutoris: noctem ſibi cum ſomno ſacræ litteræ patiuntur. tu fac quæſo ne tua diutius deſiderem. Saluta Beroaldum politianus tuus eſt totus. vale & deũ ora pro me Floren. Die vigeſima Marcij. Mccccl xxxx.

Platonis & ariſtoteles cõcordia.

Reuerendo in chriſto patri fratri Baptiſtę Mantuano ordinis Carmelitarum poetæ philoſopho & theologo inſigni &c Filius Ioannes Miran.

Ioannes picus Miran. Alto manutio. S.

m Itto homerum: quem deſiderabas: ſerius tamen q̃ & tu voluiſti & ego debebam. Ita mi alte diſtringor occupatione vt neq; interſpirandi ſit locus/ Addixi me (quod & tu noſti) iam dudum litteris in famulatum. Ille pro ſuo imperio/ ita ſeuere legẽ di dictandi exigunt penſum vt vix valitudinem reddi mam. Tu quod te ſcribis facturum: accinge ad philoſophiam: ſed hac lege vt memineris nullam eſſe philoſophiam: quæ a miſteriorum veritate nos auocet: philoſophia veritatem quærit. Theologia inuenit religio poſſidet vale Floren. die vndecimo Februa. Mcccc. nonageſimo anno gratie.

Aurea eſt hec epiſtola:

Ioannes picus Miran. Hermolao barbaro patriarche aquil. S

A Vdio te patriarchã aquileieſẽm electũ. Gratulor illis hoibus paſtorẽ optimũ: toti eccľiæ militem ſtrenuiſſimũ: tibi tuæ virtutis illuſtrãdę ãplificãdeq; occaſionẽ datã: tria fere viuẽdi gña: Ciuile cõtemplatiuũ: religioſũ: in illo prudentiũ/ in ſecũdo doctrinã i tertio q̃ſi faſtigio toti⁹ vite ptduo illa

Tria viuẽdi gña.

UVA. BHSC. IyR_241_1

etiã ſanctitatẽ exigimus. te ante hac & tua ciuitas in repub. gerenda magniſq́ eorum tractandis rebus diligentiſſimũ prudentiſſimumq́ ſunt experti. & ſtudioſi omnes quaſi patronũ ac vindicẽ bonorum artium amant & admirantur. quod erat reliquum hoc te facturum & proculdubio ſcim⁹ ita ſerio gaudemus vt ſcilicet non minus tibi impoſterum eccleſia debeat q̃ & tua ciuitas & litteræ hactenus debuerunt. Laus vehemens.

Ioannes picus Miran. Hermolao ſuo S.

QVid eſſe hoc dicam mi Hermolae quod me quotidie nouis oneras officij: quaſi tu michi aliquid debeas: cui ego iampridem omnia debeo: venit ſuperioribus diebus huc Antonius frater in patriam ſe recipiens: Rogo quid Hermolaus agit/ hoc inquit ille agit. Te amat/ laudat/ in cælum fert/ apud me/ apud alios/ apud ipſum pontificem/ atq́ hoc ita aſſidue ita valide agit quaſi nihil habeat præterea quod agat. ſcribũt item ad me aliquando quos iſtic habeo amici vnus præcipue Coſmus pacti⁹ vir vt ſemel laudes ei⁹ complectar dignus quem tu vince ames. Is vero quotiens ſcribit totiẽs de tuis ĩ me officiis ſcribit/ de amore de mira quadã animi propenſione vt ſentias vt loquaris de me ſemper honorificẽtiſſime o inauditam hanc tuam humanitatem qui nũq̃ ſatis tibi eẽ in homĩes dictionis putas & ſi talis erga me es quo me facias magis tuum magiſquê obliges actum vt dicũt/ agis: Aut plus debere/ aut amare magis nõ poſſũ. Sed ita homo es/ alios oẽs prudentia moribus doctrina/ humanitate etiam te ipſum vicis. vale & me iam quæſo lauda modice dum tamen ames immodice: Salutat te Politianus in te amando & laudando ſemper verus ſemper immodicus. Flore die vltima. Iulii. Mccccl xxxx. Antoni⁹ fraſer. Coſmus pactius: Prouerbum

Ioannes picus Miran. Hieronymo. S.

NIſi angelus noſter ad te ſcriberet/ ego plura ad te ſcripſiſſem ſed nolo picas meas illius muſis obſtrepere/ & voluptatẽ tuam importunus ego interturbare. Quod beneficium intulit/ qui abſtinuit iniuria quam inferre potuit hanc litterarum breuitatem non potes mihi pro beneficio non imputare/ quod eris pulcherrime remuneraturus ſi pro breuiſſimis lõgiſſimas mihi ipſe reddideris. Nihil enim nobis tuis litteris gratius quibus queſo ne me defraudes/ alioquin picas mu ſis obſtre pere.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Adagiū. ſi ſilueris/ par pari reponam. Namque ego tūc maxime non ſilebo ſic em̄ te perbelle retaliauerim. Vale & Hermolaum noſtrum delitias Romane linguæ meo nomine plurimum ſalutato.

Ioannes picus Miran. Io. Franciſco pico nepoti S.

Exoſculare. QVod hactenus tuis litteris non reſponderim hoc fuit in cauſa inciderunt in man⁹ meas libri quidam hebraici in quibus iam perpetuam hebdomadam aſſiduus fui dies & noctes: ita vt pene me exoculauerint. Eſt enim hinc ad .xx. dies diſceſſurus: qui huc libros attulit ſiculus quidam hebreus quare dum me ab illis extricauerim ne litteram quidem a me expectes neq₃ enim poſſum momentum ab illis diſcedere ne forte illi diſcedant prius q̄ ego eos omnes excuſſerim. Cum ab hac cura liber fuero obruam te litteris q̄q̄ ſcis animum me habere occupatiſſimum. Si quid autem tu vnquam mea cauſa es facturus da operam qua ratione potes ne meum iſtuc aduentum. Barri princeps deſideret: ſtudia enim omnia inter turbarem mea quibus noſti tu q̄ ſim deditus q₃ nichil præter ea curem: haud ſatis autem michi conſtat vtrum michi moleſtius illi an michi diſplicere. Vale & deum time & te quotidie cogita eſſe moriturum Ferrarie. xxx. Maij. M.cccc nonageſimo ſecundo.

Sicus hebreus

Vale religioſum.

Ioannes picus Miran. Marſilio ficino. S.

QVi ab amicis quod cupiūt pluribus cōtēdunt iniuriam faciūt amicitie quaſi ipſa nō poſſit qđ pt illecebra oronis. Quare agā tecū ſimpliciter/ vt ea exigit quæ mihi tecū iampridē itercedit beniuolētia. eſt hoc tempore ad mea ſtudia plurimum neceſſarius Iambicus platonicus/ hunc ſi ad me miſeris perpetuo me tibi officio deuinxeris erit hic ad dies viginti aut ſummum ad menſem/ illico per tabellariū remittetur. Tu interim & bibliotheca mea & rebus omnibus vtere atq₃ tuis: Vale.

Authoritas

Iamblic⁹ platonicus

Ioannes picus Miran. Angelo politiano S.

Amoroſa ep̄la. NEc vrbani⁹ vnq̄ nec Hilari⁹ acceptos ſe amores mei predicāt q̄ his proximis diebus apud te/ & q₃ amice qđē cōfoſſi ſūt cū ſibi gratulāt, maxie/ tum tibi plurimū debēt

UVA. BHSC. IyR_241_1

Quis enim nollit ab iſto enſe mori. Dolent tamen indulgenti-
us id factum eſſe q̄ oportebat atque in eo ſunt vt dubitent amo-
re ipſo in amores te cecutientem factū meos: Acita demū dubi-
tāt vt iudicio tuo alioquin grauiſſimo in ſua cauſa haud ſatis con
fidant. Confidunt tamen & iam ſe ſe vinculis aſſerunt: domi eſſe
neſciunt libertatem & publicum ſecure poſtulant. Sed quid de
epitecti tui feſtiuitate dicam: o rem iocoſam & riſu dignam cato
niano. vix erat in limine cum pendens ſinus en inquit obelos en
ſagittas ſi neſcitis grecæ. En me ſi ex veſtris quiſq̄ audax fuerit
paratum referire: Quis cachinnis temperaſſet cum ſtoic⁹ homo
tam lepide iocaretur: abſtinuimus profecto telis & ꝙ in termina
tus erat repoſiturum ſe ſe iiuriam & ꝙ ita cutis occalluerat vt tā
leues ictus non admitteret Qua igitur veneratione debuimus ſe
nem excepimus. Qui vt demum apud nos cōcedit philoſophari
cœpit de moribus Et id quidem latine non tam ob id ꝙ apud la-
tinos erat (Nam & erant in eo conſeſſu qui greca nouerant) q̄ ꝙ
latine ipſe beneficio tuo luculentius ſapere Sed nec opani per-
didit quando quidem non prius loqui deſijt q̄ nos ex peripate-
ticis ſtoicos fecerit Et appathian illam omnes approbauerimus
vt iam videre ſit paulo ante delicatos homines iam factos omniū
tolerātiſſimos qui laceſſiri quidem poſſumus ab alijs Ledi a no-
bis tantum qui fatore luctemur nunq̄ & que noſtra non ſunt ſic
fieri demū velimus vt deus vult & eos nec culpemus vnq̄ nec ac
cuſemus nihil doleamus nihil expoſtulemus ſeruire vinci neſci
amus. Re non oratione philoſophemur & qui nouitij ſumus nos
ipſos vt aduerſarios obſeruemus. Aliorum de nobis opinionem
atq; id generis alia quæ externa ſunt negligamus potius q̄ reiici
amus: Ad diem curemus vt hoſpitium viatores habeamus ea de
niq; non habeamus. Silentium amemus ne quicq̄ euomatur non
cōcoctum. Et nobis alij raro & nos alijs nunq̄ riſum piam⁹: Et vt
vno cōplectār verbo epitectū totū & ſubſtiere aduerſa & abſtine
re voluptatibus abūde didicerimus. vide q̄ ſingulatim ad epite-
ctum tuum effinxerimus vitam noſtrā: vide q̄ & citone hac quo
q; parte ſtoici non eſſemus: qui nos admonitos volūt tam diu de
ficere hoiem q̄diu non proficit: id quod q̄q̄ in ceteris admiratus
ſū in me tñ vno vel maxīe. Qui cū ſp in lyceo vel academia nūq̄
in porticu ſim verſatus: ita victus ſum orone ſenis vt in ei⁹ ſniam

puerbiū.

Riſ⁹ cato nianus

Stoic⁹ vir grauis.

Experipa teticis ſito icos

verba. nunq̄ oblitte- randa

liceūs a- theis ſco la ariſto- telis

UVA. BHSC. IyR_241_1

non pedibus modo ſed manibus quoq; & toto corpore diſſerim indicem grecoꝝ librorū. qui mecum hic diuerſant cū manuelis epiſtola quod tue littere poſtulāt ad te mitto: indicem tuorū iti dem deſidero. Laurētio iuniori meo momie ſalutē dicito ad quē ſcripturus eram ſed pudor deterruit ne videat homiem litteris compellare Vale.

Ioannes picus. Mirandu. Thomæ medio. S.

Quod fabellam tuam & eam feſtiuam quidem atq; con cinnam meo nomini nuncupaueris: indicio michi fuit & doctrinæ tuæ & ſingularis in me beniuolentiæ: gra uis vtraq; cauſa quæ me ad te amendum vrgeat & im pellat: vtra neſcio magis: vt enim in amore (quod in prouerbio eſt) Nutuum nō reddidiſſe flagitium eſt: ita laudatiſſimum homi nem & ſi non prouoceris non amaſſe: aut ruſtici eſt ingenij: aut ſane improbi. Vide igitur q̄ me geminis (vt aiunt) funibus ad amiciciam non vocas modo ſed trahis quando nec in ea eſt fabel la quicq̄: quod doctrinam: quod ingenium non oleat. Nec de me bene mereri magis preclare poteras: q̄ egregiæ fabelle dicatura meo nomini tam amici tam liberaliter conſulere: cuius argumen tū tm̄ abeſt: vt vel negligā: vel accuſam. vt etiam ſummo ope ꝓbē Mea em̄ ſemper fuit ſentētia cui neq; ex doctis quēq̄ reclamantu rum puto: Acrioris eſſe ingenii iocularia hæc & fabellas ſcribere modo id (quod preſtitiſti ipſe q̄ cumulatiſſime) erudite & elegan ter fiat q̄ de grauiſſimis rebus vel ornate diſſeruiſſe: Quippe cum operoſius lōge ex limo q̄ ex ære: Aut o ve decorā effinxiſſe ſtatu am arbitremur: cur non itidē erit de hūmili q̄ de ſublimi materia inſigna aliqd dictitaſſe: & pluris certe negocii: & iccirco et lauda bilius. illoꝝ operi argumēti dignitas lenocinat̄: Hi quicquid dig nū afferūt: id totū de ſcriptoris penu depromit̄: Nichil ipſa ma teria velut a ſymbola conferente. illis natura ſedulo opitulat̄: Hi aduerſus naturā certe contēdūt. Quod & ſi ita ſit non ibo tamen īficias īter has quas dixi humiliores materias: alliis alias mirū in modū preſtare & eſſe ēt id generis nōnulas ita iacentes ita inſipi das vt nulla vi aut maieſtate verboꝝ attolli ſatis: & ſcite condiri poſſint: Quod vitii his nūq̄ ineſſe pōt: quæ venuſta iocoꝝ vrba nitate reſarciūt: At vero ſummis ſubſelliis cōſtituēdas eas duco quæ cū ſaliū lepore adm ixtū habēt ætatū perſonaꝝq; graphicam exſcriptionē. q; & habēt ea omia: q̄ comicoꝝ ſunt: & tu in ea quam

ꝓuerbiū

Adagiū:

Sentētia mirādulę

flaccus difficile ēpprie cōmuia dicere

Subſellia

UVA. BHSC. IyR_241_1

ad me dediſti fabella pulcherrime imitatus es:q̄tum tibi argutia rum:que ſalium oportuna:& ingenioſa permixtio:vt delectat:vt lepida:vt abſoluta eſt vndiq3: & ſi q̄ materie humilitate ſordiuſcula & debilior apparuerit orōnis luce & dignitate ſe ipſam erigēs & intorē ac neruos aſſūmēs ea eſt ꝑfecto (vt paucis dicam) quæ ſe a lr̄atiſſimo hoīe ꝑfectam liq̄do demōſtret vcꝝ iter cætera oīa illa michi p̄cipue cordi eſt morū etatū pſonarumq3 exquiſita & cōmoda notatio:in qua vnam prudentiam tuā eāq3 non medio crem velut eſpecula lōge ꝓſpicio: Videres vellē quē michi cachinū moueat octogenari⁹ antiſtes.qui vt cūq3 cetera ſuccedāt hoc tamē continue ſaxū voluit vt alicūde pecuniā corrodat.quod vitiū ſenibus cognatū & familiare ſemp fuit.Quid dicam de paraſito noſtro qui a parciſſimo ſene cœnā ſaliarem diſſimulās extorquet.Qui ꝑpam vt ita dicā ſingulariſſime punicē emūgit. Nullū eſt mi.Tdoma in ea fabella verbū quod nō ſibi quoddam peculiare palmariū vēdicet.ſed neq3 meum eſt referre quecūq3 olfeci neq3 his ſum narib⁹ quæ olfecerint oīa.hoc tibi cōſtetre aut gratam magis aut iucundam mihi cōtigiſſe nunq̄ & ipſam igit̄ intra hos lares & te ipſum intra animum recepi:habes mi Thoma quod (& ſi tu peris) petēdū erat a me mutua eſt inter nos amicicia quā ipſe (vt te virū decebat preſtantiſſimū) a muſis auſpiratus es.Reliquū eſt vt quotiēs vel re mea quātulacūq3 eſt vel opera indigneris de mea in te voluntate periculū facias.Neq3 em̄ (ſi qua dabitur occaſio) vllū erga te officij genus pretermittā q̄d ipſe aduerſum me in amiciciæ veſtibulo feciſti prior Vale

Sordiuſcula materie humilitas.

Nota.

vicium ſendum

Saliaris. opitara:

pecularie palmariū

Amicicie veſtibulū

Io.Picus Miran:Concordię comes ſuo Nicolao leoniceno.S

IAm ſepius & pluribus tecū per litteras collocut⁹ fuiſſē Nicolae ſuauiſſime ſi vbi nā eſſes mihi aut nūtio aut litteris aut rumore notum fuiſſet.Ego vero id anxie amultis percūtatus fui dubiū ab omnibus reſpōſū accepi/Tādē ſupiorib⁹ dieb⁹ i man⁹ meas īciderūt Antonij fauātini grauiſſimi philoſophi ad.Thomā frignanū littere ex illis te eē.Florētie q̄d michi tūc gratiſſimū fuit accepi hoc ſimul ac intellexi litteras per tabellariū ad te Florētiā dedi.Vanum fuit iter neq3 em̄ illic te repperi: Dolui ſommopere hodie Thomas ſignificauit te Florētia diſceſſiſſe & Bononiæ eſſe illico has ad te deferri iuſſi.in quibus quidē neq3 meā in te beniuolentiā neq3 ſigularē amorem pluribus ape

Antoni⁹. tanētinu

UVA. BHSC. IyR_241_1

rire nitar neq₃ em̃ de noſtra in te volũtate tibi vel pauxilulum qui dẽ ſubdubitãdũ niſi me& egregiæ virtutis tue & tuorum ĩ me of ficioꝝ quod meũ nõ eſt oblitũ exſtimares: Non potui au tẽ non mirari ſummopere ꝙ cũ ex vrbis tumultib⁹ te eripuiſti queſitur⁹
Vrbis tumultus. ſedẽ in qua viuere & tranquille poſſes & iocũde oppidulum noſtrũ aut certe oblitus ſis aut certe contempſeris viſus es Nicolae diffidere aut volũtati meæ aut facultati vt vero hæc tuis meritis minor. ita illa tua maior opinione gratũ michi erit ſit me tui cõſilij admonueris gratiſſimũ oĩm ſi meos lares tibi cões non dedignaberis mecũ ociatur⁹ dũ cæteri cũ matre negociabũt. Reliquũ
Io. grammaticus io. grãmaticũ ad te mitto quod ꝑ multos dies nõ inuentum nunc reptum eſt Tuus ſum & te expecto. Vale Mirandulæ die. xx. Iulij. Mcccclxxxii. Cura om̃i diligẽtia ſi me amas habere indicẽ oĩum librorũ qui in bibliotheca Sancti Dominici reperiunt Mitte vel tecũ affer. Vale iterum. Villã exædificaui ſuburbanã amœnã
Longum carmen. ſatis pro loci & religionis cõditiõe. Carmẽ longũ de ipſa compoſui & tibi domus ſuauis & carmẽ erit nõ iniocũdum iterum. Vale

Ioannes picus. Miran. Angelo politiano ſuo. S.

QVod proximis lr̃is tuis me tãtope laudaris debeo tibi tm̃ quantũ ab eo abſum vt merito laudet. id eni debet cuiq₃ quod gratis dat nõ quod perſoluit: Quare & ipſe id totum tibi debeo quod de me ſcribis. cũ in me tale ſit nihil. Cũ id michi ipſe nullo pacto deberes. id totum tue fuit hũanitatis &
Nouicij. tirũculi. ſingularis in me beniuolentię. De cetero ſi me examinaris nichil inuenies niſi tenue hũile & ãguſtũ. Nouicii ſumus atq₃ tirunculi qui ex inſcitiæ tenebris pedẽ modo mouimus ꝓmouimus fere nihil. Benigne nobiſcũ agit ſi inter ſtudioſorũ ordies referamur. habet docti nomen quiddã aliud quod ſit tibi: & tui ſimilibus peculiare michi tã grãdia nõ conueniunt Cũ eoꝝ que. in litterarum
Greſſio. Rhetoriſſo ſtudiis ſit pcipua nichil non ſolũ exploratũ habeã ſed nec ad huc etiã niſi ꝑ tranſennã viderim. Conabor quidẽ (id quod nunc ago) talis eſſe aliquando qualẽ nũc me ꝓdicas! & eẽ aut iudicas aut certe velles. interea imitabor te ãgele qui te grecis excuſas ꝙ ſis latin⁹ latinis ꝙ grecisses. Simili & ego vtar perfugio vt poetis rhe
Vulgate puerbiũ toribuſq₃ me approbem ꝓpterea ꝙ philoſophari dicat. philoſophis ꝙ rhetoriſſem & muſas colã q̃q michi lõge aliter accidit atq₃ tibi. Quippe ego dũ gemis (vt aiũt) ſellis ſedere volo vtraq₃ ex

UVA. BHSC. IyR_241_1

cludor ſitqꝫ demū(vt dicam paucis)vt nec poeta nec rhetor ſim neqꝫ philo ophus.Tu ita vtrunqꝫ iples vt vtrū magis haud ſatis cōſtet q & grecā & nr̄am mineruam ita pulchre amplectaris q̄ſi ci=gnus vtriuſqꝫ ligue vt que inſcitia ſit q̄ genuina non facile diſcerni poſſit.Nā vt de latinis taceam(de his em̄ cuie prio loco ceſſeris) quis credat(vt de Adriano ille)romanum hoiem tā grecie loq.iu=rabat emanuel nr̄ dū tuas legeret non eē tā atticas athenas ipſas iſ es mi:āgele(faceſſat adulatio)cui ex nr̄is imus aut alter ne dicam nemo cōferēd⁹ ſit.Qđ ſi plures eēnt tales nō haberent hæc ſecula cur iuiderent antiquitati:incūbe quæſo & lr̄as q̄tum potes a ſitu recipe ne nitor ille Romane linguæ iiuria tēporū penit⁹ obſole=ſcat excude ſp aliqd nouū quod rē latinam adiuuet & illuſtret.Et que d ɔ mi habes fac tandē exeāt.in cōmunē ſtudioſorū vtilitatē. Ego quidē vt te ipſum ita tua omnia amo atqꝫ deſidero.tum eo magis ꝙ te michi exemplar propoſui ad quod effingar & ſi iſ es Quem vt ſequi omnes debent ita conſequi pauci poſſunt. Vale.

greca mi nerua

Adrian⁹ emanuel noſte

Sētentie nō pui fa ciende

Ioannes picus.Miran.paulo corteſio ſuo.S.

BEne cogitas paule:Mittam⁹ crebro epiſtolas vt q locoꝝ iter uallis diuidimur epl'aꝝ certe viciſſitudie cōiūgamur leuare ſolet abſētū deſiderūt Si quā domi illi⁹ aut ſtatuā fortaſſe.habeas aut imagineī Mihi vero iter imaginē & epiſtolā hoc intereſſe videt hæc mentē corpus illa effigat illa extrema tm̄ deliniat hęc intima ēt plane exprimit & effingit.illa amici q̄ſi tunicā & amictū hæc verū nobis amicū rep̄ſentat illa carnis colores figuranqꝫ quod poteſt emulat.hæc cogitatiōes:conſilia dolores gaudia curas.oēs deniqꝫ effect⁹.Et que ipſe ſibi vix quiſqꝫ p̄ſens loquit ſecreta ai:ad amicū abſentē Fideliſſime trāſmittit hæc deniqꝫ viuū & efficax:illa emortuū & mutuū ſimulachrum eſt.Miſſitemus has igitur iuicē aiorū imagines:tu quidē q̄s potes aureas & argēteas ego vel æreas vel teſtaceas' Sic em̄ extra omnē eī im⁹iiuiā locorū & tēporū. Sicut.nec ipſa ai vis:aut loci itercapedies:āt temporū moras nouit.At vero illđ quantū eſt qđ ego tibi debeo paule officioſiſſime:qui me ad hoc officiū prior vocaſti tali p̄ſertim epl'a:q me edeo tenui & oblectauit vt m'tos iā dies nulla me magis lectiōe memiceri oblectari.Eſt.n.plena facūdie.plena gra=rum:plena amoris & beniuolentiæ expectabas fortaſſe vt dicerē plena mearum laudū.Et quidē eram & hoc dicturus. Non enim

Deſiderij leuamen

Imaginis & ep'e diſcremē

Ep'am laudat.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Amicoꝝ laudationes oblectant.

adeo ferrens aut ſi hoc mauis dici adeo ſum philoſoph⁹ vt amicoꝝ laudationibus non oblecter. Quæ ſi ſunt vere me ipſum mihi ſi falſæ illoꝝ michi amorē voluntatēq; cōmendant. facile igitur impetrabo a mea philoſophia vt tuas epiſtolas & crebro legā & cū voluptate etiam qua parte me laudant Sed nō illud tam facile vt in repēdendo officio hoc litterarū ſatis ciuilis appareā aut nō ingratus: Ita eñ Imperioſa domina me diſtringit ita parſum exigit quotidie ita deniq; totū me occupat vt vix quicq̄ de me michi etiā ipſi reliquum ſit. Sed qua tu es humanitate & epiſtolas etiā malas cum ſcribemus & ſilentiū equi boni cōſules cū acrebimus. politianus comunes delitiæ te ſalutat Vele.

Ioannes picus Miran: Troilo maluetio. S.

De ſortibus liber

Libell⁹ tu⁹ de ſortib⁹ tāta me affecit voluptate quāta ſoletis affici. Cui optima ſors cōtingerit. Ago tibi īgētes gratias q̄ me tuaꝝ lucubrationū feceris participē taliū pſerti. in quib⁹: & diſputandi ſubtilitas & multiplex varium rerum cognitio facile apparet: Quorum alterum ingenij. alterum diligentiæ laudem habet: Nugas noſtras quas deſideras pro pediem ad te dabo. incertum. n. vtrū indignius illarū te lectiōe occupatiſſimū iuriſconſultū detinere an deſiderio amiciſſimū hoīem diu ſuſpendi Vale & me ama. Eer. xxix. Maij. M. cccclxxxxii

Ioannes picus Miran. Taddeo vgolino. S.

De⁹ hūanū clemētiſſimus.

GRatiſſimas habui lr̄as tuas plenas amoris fidei & charitatis nō ob id tātū q̄ tu mei memineris ſed quod in illis me amice amones vt ego ipſe mei ideſt bonorū ſtudiorū & quā dedi expectationis ſubſtinēde memineri equidē īfirmitatis meę cōſius nihil vel mediocre de me polliceri auſim Sed ille a quo omne bonū pater luminum clementiſſimus vt ante hac dedit vnde de nobis aliquid ſperarēt hom ies. ita dabit in poſterū: vt tā bene cōceptā opinionē fruſtra nō habeam⁹. Romā propero vbi de noſtris ſtudijs piculū vel cum periculo faciemus. Si quid profecerimus dei eſt munus: illi laudes & gratiæ. ſi quid defecerimus: noſtra eſt inbecillitas nobis imputato: Cęteꝝ ego ſum tu⁹ vt qui ob tuā & vitæ & morum integritatē vix Hieronymo noſtro in te amando primas conceſſerim Vale. ex fracta.

Ioannes picus Miran. Thomæ medio. S

UVA. BHSC. IyR_241_1

Solid⁹ nunq̄ meo oblectatū memini q̄nup: dū tuā epyro
tā legerē: fabellā ꝓculdubio facetiſſimā: cū argumēti fe
ſtiuitate: tum ſtili eruditioni priſcas etiā comedias pro
uocatē. Quid .n. has nouitias dicā ieptas plane & infacetas q̄ au=
ctorū infantiā facile declarāt. digna ꝓfecto fuit. quæ Hermolao
barbaro. Neſcio an tuo. q̄ meo magis nominatim dicaretur. Cui
vni omnes litteratos tantū debere exiſtimo; quantū vix pebēt an
tiquitati: Quod me ea minime fraudaris. feciſti ꝓ tua in me. ante
hac ꝑſpectiſſima beniuolētia: Nec eſt quicq̄ apd me tāti: qd ſi tibi
q̄ſi mutuū miſſitē: relatā grām abūde putē: Comediæ nouæ: quā
michi polliceris. iā expectās inhio Neq; eſt quicq̄ quod ea magis
optē. præter vnū ad nos aduentū tuū. Quē niſi ad decē dies hinc
michi abſcedum foret: vt ex ſita noſtro te cognouiſſe arbitror
efflagitando certe abſte impetraſſem: eſt eñ ex his coniicere quę
ſcripſiſti: Quid ſit futurū amænitatis in conſuetudie: quid in ip=
ſo cōuictu: quid in viuis vocibus quæ ꝓfecto latrentem habent
energiā. quæ altius animum voluptet afficiatq; miaris modis qui
oībus ſcriptionibus lōge ꝑponderant: Sed quando hoc non licet
interim a me comediæ materiā non expectes. Malo' vtrūq; e tuo
penu promas vt Thomā mediū nō medium ſed totum fabellat ſa
piat: Vereor eñ ne obſequēdo tibi hebetudo ingenii. michi iactu
ram faceret. Et ex eo qd de noſtro admitterer ab opifice opus de
generaret. Apud me nihil eſt nō expoſitū: inſulſum: fatuum. ple=
beium. At deſiderāt hæ comediæ neſcio quid ſecretiorū. rerū. ſal
ſum mordax: elegās acutū tibi tuiq; ingenij amenitatibus pecu=
liare. Quare rem matura michi futurā q̄ gratiſſimā: vt quando te
corā frui non licet: fruar hac ratione vel abſente. Quod ſi vt dixi
antea tam citus hinc michi diſceſſus nō fuiſſet. profecto aliquod
dies & genium ſimul & ingenium excoluiſſemus Vale.

Epyrota fabula

De hermolas barbo ro

Energia efficetra. operatio

ngenii. habetu do

Geniū ex colere.

Ioannes picus Miran. Marſilio ficino. S.

Chaldaica Arabica hebraica.

Non poteras opportuni⁹ maumettē tuū latinū repetere
q̄ hoc tēpore quo me ꝑpediā maumettē ipſū patria li=
gua loquētē auditurū ſpero poſtq̄ eñ ebraicæ ligue ꝑpe
tuum mēſem dies noctesq; iuigilaui. ad arabicæ ſtudium & chal
daicæ totus me cōtuli nihil in eis veritus me profecturū minuſq̄
in hebraica profecerim in qua poſſum nondū quidem cū laude:

UVA. BHSC. IyR_241_1

Sed citra culpã epiſtolã dictare: Vide quid poſſit impetus animi. Vide quid labor & diligentia etiã vbi ſint vires ĩfirmiuſculæ. animarũt autẽ me atq; adeo. agentẽ alia Vi compulerũt ad arabum litteras chaldeorũq; perdiſcendas libri quidam vtriuſq; liguæ qui profecto non temere aut fortuito ſed dei conſilio. & meis ſtudijs benefauentis numinis ad meas manus peruenerũt. Audi inſcriptiones vadimoniũ deſeres Chaldaici hi libri ſunt Si libri: ſunt & nõ theſauri in primis. Ezre Zoroaſtris & melchiar magorum oracula in quibus & illa quoq;: quæ apud grecos mendoſa & mutila circunferuntur leguntur integra & abſoluta. Tum eſt in illa chaldeorũ ſapientũ breuis quidẽ & ſalebroſa: ſed plena miſterijs interptatio. Eſt itidẽ & libell9 de dogmatis chaldaice theologiæ tum perſarũ grecorum & chaldeorũ ĩ illa diuina & locupletiſſima enarratione. Vide marſili quæ inſperata mihi bona irrepſerũt in ſinũ Cur nõ ego & Cornu copiæ iã mihi nactus videas. Sed quod de arabicis. in quibus & maumet toletini epiſtolæ & albulgalẽ. q Aueroem audiuit (& quod te magis tãget) adelãdi cuiuſdam: qui ſub ãmonio plotini magiſtro in egypto philoſophatus eſt multæ ſunt queſtiones. Deus boneq̃ pythagorice q̃ plenæ priſcorum dogmatũ & ſecretioris diſcipline inualit ſtatim aĩm efficax votũ poſſe hec p me abſq; interprete euoluere & perſcrutari atq; hoc nũc ago. hoc ĩ deffeſus aſſiduuſq; ſaxũ voluo: hic eſt Marſili meus cupido: hi mei ignes: qui nõ fluxã & vanã ſed firmũ michi non pollicẽtur iã ſed pſtãt voluptatẽ: Verã imaginem futuræ gloriæ que reuelabiť in nobis: ſed redeo ad tuas litteras. Tuus Maumet tes peruſiæ eſt: quo cum rediero (abſum. n. ob peſtis ſuſpitionem ibit ad te continuo. de plotino q; ſcribis haud ſatis intelligo: hoc ſcio nõ excidiſſe mihi plotinũ quẽ non in manibus habẽdum modo Sed & dicẽndũ adeo michi & ſemper ſenſui & nũc quoq; cenſeo. Si tu quicq̃ de me vľ apud mithridatem vel apud petrũ leonẽ conqueſtus es non poteſt non iniurla id a te factum ĩ me qui tibi & tuis rebus iiurius nunq̃ vlla ex parte fui. Quid tamen illud ſit adhuc neſcio volẽs neſcio. pythagoric9 ſũ apd quos nihil ſãctius amicicia q̃ ſiqdẽ qđiter nos vel labefctãre poſſit vľ minuere (vt dicunt) abeat ĩ zephyros Vale & me ama qtuus ſum ęque atq; olim fui ex fratta.

infirmiuſculus.

Magorũ oracula.

plotinius

Maumet

Mirãdulę hũanitas

Ioannes picus Miran: Hieronymo donato. S.

Am diu quę mea eſt negligentia. ad te nichil ſcripſi. es vna fuit i cauſa ſilẽtij huiuſce noſtri patiar me

UVA. BHSC. IyR_241_1

hoc crimie a te cēſeri.negligētia ſcilicet:Alioquī nec obliuioſum virū nec amiciciarū deſertorē:Quas mihi aduerſus id.igenij ami cos:Quo eſt donatus nō tēporarias/ſed ppetuas omino ſtatuo.

Ioannes picus Miran.Hermolao ſuo.S.

DEdi ad te litteras ſuperioribus dieb⁹ per ſitam noſtrū Neſcio an delatę fuerint.Commentaria quę petebas in Ariſtotelem cur nō acceperis/ex eodem te intellexiſſe non dubito.Venient cum primum ego ad bibliothecā meam rediero:qui alienas huc in preſentia exploraturus veni:Nec eſt cur vię me pœniteat/adeo multa hic reperi cū gręca/tū latia/ad hūaniores ſitteras.eruditāꝗ philoſophiā facientia.Qui&hac ipſa die/qua hac dabā/incidit i manus Apuleij fragmentū de interptatione:opus eſt eruditū.& quod Apuleij plane eſſe cognoſcas:ſed multilū mancūꝗ.Scirē abſte libenter iſtic ne aut vi q̄ qđ ſcias iteger habeat:Quā q̄ cū tua edideris.quę habes ſub incude/nō erit āplius cur Apuleiū deſideremus:De ſtudijs meis ego qđ ad te ſcribā nihil habeo/niſi aſſiduū me in Hermolao eſſe mearū ꝗ noctiū maximā partē:In tuo themiſtio vigilarę.Diuerti nuper ab Ariſtotele in achademiā.Sed nō transfuga.vt iquit ille/verū explorator.Videor tamen(dicā tibi Hermolae quod ſentio)duo in Platone agnoſcere:Et Homericā illā eloquēdi facultatē ſupra proſam orōnē ſeſe attollentē/& ſēſuū/ſi quis eos altius introſpiciat cū Ariſtotele oīno cōmunionem:ita vt ſi verba ſpectes/nihil pugnātius/ſi res nihil cōcordius.ꝗ ſi quando dabitur:id qđ votoꝝ meoꝝ ſumma eſt/tecū ad dies aliquot philoſophari/agem⁹ de hijs corā latius & ſenſus hui⁹ mei periculū aliquod faciemus: Vale eui noſtri decus.Flo.M.cccclxxxiiij.die.vi.decēbris.

Cōmētaria in ariſtotelem

Apulei⁹ de iterptatione.

Transfuga explorator.

Eui dec⁹

Ioannes picus Mirā.fratri Baptiſtę Mātuano Carmelitę.S.&c.

SAlue pater optime olim ad te nō ſcripſi ſed interim legi que tu ſripſiſti diuina ſcilicet atꝗ ſanctiſſia illa tua poemata:in quibus ea reꝝ maieſtas is ſplēdor eſt eloquētię vt certati i illis palmā ſibi vēdicare verba atꝗ ſētētię videāt: fœlix qui velis optia eadē poſſis/fœlices nos quib⁹ nō ſolū legere q̄ ſcripſiſti ſed etiam te amare te videre te alloqui datū ē.Diues hic mihi materia & quę non epiſtolam ſed iuſtū volumen impleat ſi euagari me in laudādis tuis pœmatis vel imbecillitas noſtra ſine

Felicitas mātuani

UVA. BHSC. IyR_241_1

retur pudor tu⁹.Hoc vnū dixero delectari me adeo lectiōe tuorū carminūvt fere quotidie mevr̄ tediūvr̄ cūfatigatio cepit in illam q̄ſi in hortū ſolitus ſim ſecedere.Vnde aio tāta ſemper oboritur voluptas vt nihil cupiat magis q̄ iterū fatigari vt iterū recreetur philoſtratū de Appolloniȷ́ vita ſi ſatis illo esvſus deſidero & Zachariæ philoſophi:quē te nactum Rome dixiſti exēplat cura vt aliquando habeā/ prætereaq̄ȝ īdicē bibliothecæ veſtræ Bononiēſis ſi tuo id comodo fieri poteſt. Vale.

In hortū ſecedere

Ioannes picus Miran.C:F.S.

QVeſitum diu apud me fuit tecumne ſilētio an litteris agendum foret.Que res vt pote anſam vtrinq̄ȝ habēs cum nunc in hanc nunc in illam partem a me iudicaretur in cauſa fuit cur in hoc vſq̄ȝ tempus tecum ſiluerim.Videbatur.n.preauribus preſertim occupatiſſimi leuioribus his nugis obſtrepuiſſe nō minus impudēs q̄ iportunū:& erat quod ad te ſcriberē te dignū penitus nihil.Rurſus ſi hominē qua tu es dignitate inſignē de meo optime meritū quando corā nō poſſem p̄ litteras nō venerarer ab officio ꝓculdubio deficiebam.His cū diu fluctuaſſet animus vicit tandē pudorē pietas perſuaſitq̄ȝ audaculi & temerariȷ́ ſubeūdā potius notā q̄ obliuioſi hoīs vel negligentis. Accipe igit̄.C.p.qua me excipiebas ſemper cū iſtic eram hilari&porrecta fronte litteras meas ieptas illas quidē & in compoſitas ſed fidei erga te meæ ſed diditiſſime tibi profectovoluntatis grauiſſimū teſtimoniū.Quibus hoc vnū tibi i primis ſignificari volo nichil eſſe quod magis cupiā/ q̄ dari mihi occaſiōem aliquā qua teſtem dilucide apud te reliquā meā in te fidem pietatem & obſeruatiā.His em̄ ſi de nobis periculum aliquando feceris ita me iter eos qui tibi dediti ſunt ſuperiorem eſſe cognoſces:vt tu cæteros tui ordinis antiſtites virtute doctrina & ſanctimonia mirū in modū antecellis.

Prouerbiū

Amicum fluctuare

Ioannes picus Miran.Baldaſſari milliauacce.S.

MIraberis & quidē nō iniuria reſponſū a me litteris tuis vel longe ſerius q̄ tu fortaſſe deſiderabas & ipſe litte⁹ræ tuæ merito poſtulabant:id cur ita euenerit paucis accipe.Iturus erat ad voſ iiſdē ferme dieb⁹ quib⁹ tuas accepi vir ſane ꝓb⁹ ſed mihi antea ignot⁹ negociari ſeſe aiebat Mediolani oportunā mi hi ꝓfectionē duxi q̄ fieret vt p̄ fidū nūciū & qd̄ i p̄mis

Negociari.

UVA. BHSC. IyR_241_1

optabā ſine mora litteræ mæ tibi redderētur. Sed auſtrū perculi: nam cū ille in menſem diſceſſum ſuum perendinando diſtuliſſet diſceſſit tandē: ſed me penitus ignaro. Michi vero cū iam ſpe certi nūcij factus eſſem negligētior litterarū obliuio pene ſurrepſerat. Nunc demū cum tua ad me epiſtola in manus icidiſſet velut obdormiētem illico excitauit admonuitq; tēporis ſine officio ꝑtermiſſi: Dolui (deum teſtor) non mediocriter & nunc quoq; doleo nec ideo hæc dicta velim vt me excuſſem ſed vt accuſem potiꝰ facile patiar neglegētiæ dānari me & inq̄ maluerıs pœnam abſte vocari. Nūc ad litteras tuas. Accepi & ex litteris ipſis & ex libris grȩcis quorū tu mihi copiā tam liberaliter tam amice feciſti voluptatem non mediocrē. non tam q; eorū vſus ad mea ſtudia plurimū faceret q̄q; perpetuæ inter nos futuræ neceſſitudinis fundamenta iecerimus. Quā vnam pluris facio q̄ aut Sunādij aut Prolomei vniuerſam bibliothecam. Tantū em̄ abeſt vt litteratorum hoim amicitias negligā: vt nihil mihi aut curȩ āt cordi ſit magis Scio aūt quē tu inter litteratos homies tibi locū vendices: Quandoquidem doctrinæ eruditionis humanitatis tuæ euidentiſſimū mihi argumentū fuit epiſtola tua. Quare ni te amen plurimū dedidicerim profecto me & faciā longe aliter q̄ conſueuerim. Amo igit vnice q̄uis te nunq̄ videri. Amo ita ex animo vt ex aimo magis paucos ameni: vt demū accedere ad familiaritatē quidem poſſit noſtrā ad amorē non poſſit. Et ſi quid id eſt quod poſſit accedet illud omē aduētu huc tuo. Quē & litteris tuis tu te vltro pollicitus es. & nos ita ardenter petimus vt impatienter deſideramus Ioannē grāmaticū i phyſica & Ariſtotelis methaphiſica ſi michi cōparatis perpetuo me tibi officio deuinxeris. Nam & apud me non ſunt & ſum eorum magna in expectatione. Vale.

Marginal notes: Auſter ꝑiculi. — deū teſtatur. — Simādij & ptolomei bibliothece q̄ celebres — Nota. — Ariſtotelis metaphiſica:

Ioannes picus Miran. Iacobo feltrino.

Litteræ tuæ ſi quando alias nūc me maxime oblectarūt: quibus eam de me exiſtimationem apud te eſſe cognoui: qua ne fingi quidem voto melior poſſit. Vnum illud me perturbauit q; cū in ijs q̄ ad te ſcripſi nihil notaueris: ſuſpitionem feciſti ne cūcta nota digna exiſtimaueris. Tūc em̄ vel placuiſſe pluria crediidiſſem cū diſplicuiſſe aliqua ſignificaſſes. Quo fit vt ſine teſtimonio tuo alioquin ꝓbatiſſimo in mea cauſa ſatis cōfidā. Amas em̄ noſtra oīa perinde atque nos; & cū ex innata ingenij tui facilitate cūctos tol

Marginal note: Mira pici adiuēſtior

UVA. BHSC. IyR_241_1

Emulari imitari.

las id tibi præcipue in rebus noſtris accidit: qui id omne quod in nobis eſt ex tuo fonte manauit. Equidẽ emulari te: tuis perſtare veſtigijs: nec deſiſto nec deſinam. Vtinã te aliquando conſequar Sed hoc doleo ꝙ locorũ interſapedine fiat quominus te altiſſimos philoſophiæ locos vt ſoles grauiter pertractantẽ coram audiam. Quod & ſi eadẽ quæ dicis per epiſtolas veſtras mitti poſſunt id quod impetratum abs te maxime velim: habet tamen neſcio qd viuat vox quod magis afficiat afformetqꝫ diſcipulũ. Vale

viua vox qd hẽat

Ioannes picus Miran. Hieronymo Donato. S.

ACcepi litteras tuas & ſuaues ꝓfecto & eruditas qbus non aliter oblectatus ſũ atqꝫ olim tua cõſuetudie cũ patauij eſſem quotiẽs ea mihi fruẽdi occaſio offerebatur cuiꝰ quidem & cupidꝰ & appetẽtiſſimꝰ ꝑter tuã ẽt opinionẽ ſẽp fui Neqꝫ ẽm latebat me ꝗ dulce ꝗ amœnũ eẽt Dõati igeniũ qbonis oibꝰ diſciplis oi demũ virtute exuberãs vndiqꝫ atqꝫ refertũ. Sed ita eſt profecto mi Hieronyme: ita mihi pſepe cõtigit facultas & libera & expedita eiꝰ quã maxie rẽ cupimꝰ adipiſcendæ inertes nos facit & negligẽtes dũ eñi id quod hodie pretermittimus & cras fieri perꝗ cõmode ſperamus fit demum vt ex hac ſupina dilatiõe noſtra cõniuẽtibꝰ nobis effluat annꝰ. Sed qñ res ita recidi: feciſti tu quidẽ per pulchre qui me nũc etiã ad hoc officij genus obdormientẽ tuis literis excicaſti. Quo vt ar aduerſum te ſæpius impoſterꝫ & te vt itidẽ facias rogatũ maxie velim. Quod attinet ad tua carmina fuerunt illa quidẽ dũ eſſem patauij apud me cõplures dies, meminiq me libelli amœnitate & lepidiſſima verſuũ compoſitiõe delectatũ plurimũ. Sed niſi fallor anteꝗ illinc abſceſſerim Ramuſio reddita ſunt de cæteris ꝗ aut i me aut mea ſunt ita cõſtitutũ habeas vt vel eis protuis vſurus ſis vel certe & mihi & amicitiæ noſtræ facturus iniuriam. Vale:

Donati laudat' ingenium: feſtiue

Amicicie iiurias.

Ioannes picus Miran. Angelo. S.

CVm tenues muſas meas quibus dũ per etatẽ licuit de amoribus meis iocatus ſum in libellos quinque digeſſerim: mitto ad te illorũ ꝑmũ miſurꝰ reliquos ſi i hoc vno amicũ expiar te nõ aſſẽtatorẽ. Ea eñi lege ad te veniũt vt caſtigẽt & vapulẽt vt erratorꝫ pẽas & vngue & obelicis luant. Adhibe igitur te illis equũ iudicem non iniquum hoc eſt ſeuerum non indulgentem. Nam

impenſe erat ſua ſeuer caſtigari.

UVA. BHSC. IyR_241_1

que maior iniquitas q̄ amicū fallere de te ſibi oīa ꝑmitētē nō eo vſ q; ingenio delicato ſū vt alienas lituras faſtidiā· nō adeo mihi bellus videor vt cēſorē vel negligā vel accuſē. Quī forte nec tu nec qſpiam crederet q̄ hæc mea mihi nō ſatiſfaciāt: q̄ i iis ēt magis placēt ne ſim vt iqt ille Suffen⁹ timeā. Nimirū oēs fallimur nec videm⁹ māticā quæ i tergo eſt. Quare operā tuā in re honeſta & liberali amiciſſio hoi ne deneges: tā mī to ꝑſerti ſtudio: tā ex aio eā efflagitanti. Qđ ſi is eſſem a quo in eiuſmodi te tibi grātia referri poſſet non tacerem græcum illud Liſippum appellis & appellem liſippi alterna opera viciſſim vti ſolitum Vale.

Nulla maior i̇quitas q̄ amicum falle

Suffen⁹.

liſippus.

Ioannes picus Miran. Angelo politiano. S.

CVm ſuperiorib⁹ annis Florētiæ eſſē amatorias elegias quattuor apud te reliqui. q̄s vt fit exercendi igenii gratia per id tēpus pene puer efinxerā. Erāt illæ quidā iſulſe. inerudite & leues quæ auctoris ætatem & inſitiam facile preſeferrent Tu tamen illas non pro rei merito ſed pro tua benigitate vel indulgenter approbaſti: Et ob id ipſum vt fidem faceres ꝙ approbaſſes exemplaria petiuiſti profecto non ignarus ea eſſe animis adoleſcentum ad virtutem acerrima incitabula vt laudis cupiditate illecti. quam libauerint gloriolam mox deguſtare altius euitant. Vt eñi deſperatione vires & iacēt protinus & frigent ita ſpe attolli atque inflāmari nemo eſt qui dubitet. Sed iam ætatis patrocinium tollitur & quibus antea ſubſignabatur errorib⁹ nūc vitio mihi vertetur ꝙ nō eos iā maturior annis aut repurgauerim melius aut deleuerim. Quæ igitur apud te carmina ex noſtris ſūt ſi me amas aut remittas ad me aut laceres au tigni tradas Et omnia elaborata magis & complura alia quæ poſtq̄ iſtinc abceſſi mihi per ociū exciderūt breui tuæ limæ demādabuntur interim quæ ſine amici intertrimento viuere nō poſſunt capitali dānent calculo. præterea epitectum tuū. & quæ de homero in hanc vſq; diem a te tranſlata ſunt. item quæ de iuliano medice ſermone patrio & quecūq; alia latino ſermōe compoſuiſti ad me miſſa aīno velim. hoc ita a te peto vt qui ipenſiſſime ita. n. deſidero vt qui impatientiſſime: neq; eſt q̄d recuſes ꝙ ea forte ad vmbiculū nundum deſtucta ſint: Quando quidem omnia ſi tua hæc fuerit ſnīa clā apud me futura tibi iam prenuncio atq; polliceor. Vale.

Amatori e pici elegie

icitabula gloriole

Sētentia egregia:

A vmbilicū educeri

Ioannes picus Miran. Marſilio ficino. S.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Ab animi nobilitate non degenerādū trimegiſto teſte.

MEi ſemper fuit iudicij Marſili doctiſſime nullā eē in re magis elaborandum q̄ vt ab aīmi nobilitate qua trimegiſto teſte poſt iouem ꝓximi exiſtimamur ꝑ deſidiā atq; ſe cordiam nullo pacto degenerem⁹: idq; mihi potiſſimū ſēp fuit vt vndecūq; poſſē mihi aī cultū & bonaꝝ artiū diſciplīas cōpararem: Quod q̄dē meū cōſiliū & ſi a pueritia vſq; cōſtātiſſimū mihi fuit excitarūt tamē ſummope atq; iflammarūt cū apud te eſſem ſuperiorib⁹ annis adhortationes tuæ. nec vnq̄ ardenter magis q̄ ex illa in hāc vſq; diē me totum litteris addixi. Iā tres annos Marſili apud peripateticos verſatus ſum nec omiſi quicq̄ quantū in me fuit vt Ariſtotelicis ædibus quaſi vn⁹ ex eorum familia non indignus admitterer. Quod quidem & ſi haud abūde conſequutus ſum. Quippe q̄ vix ſim ī veſtibulo. eo vſque tamen proceſſi vt ſi non docti & eruditi. quod nec per ætatē licet ſtudioſi tamen nomē mihi vendicare non dubitē. Sed q̄m & tua ſemper & doctiſſimorū hoīm ſnīa fuit: qui acadimica peripatetcis miſceret: eū vtrāq; ſectā & rectius habiturū & locupletius: agigrediendā michi hanc prouinciā exſtimaui: vt iam pro mei viribus ingenij: pro mea quāta maxima poteſt aſſiduitate & diligentia. platone cū Ariſtotele & viciſſim alterius ſtudiis Ariſtotelē cū platone conferrem. Verū vt te ꝑmonitore prius: ita nūc adiutore opus eſt tuæ que erit humanitatis & ſīme beniuolētie non deeſſe propoſito meo atq; eo quidē tā honeſto & liberali id q̄d cumulatiſſime abſte factū cenſeo ſi librū tuū de īmortalitate aīorū ad me miſeris: Quo veluti ꝑmōſtratore quodā in platonica diſciplina profecturū me vt opto: ita cōfido. Quis enim ficino: in quo ſi vera eſſet pytagoreoꝝ ſentētia reuixiſſē platonē crediderim non queq̄ maxima ī eo doctrīe genere de ſe ipſo ſibi polliceatur: Tu modo mihi nō deſis. Quod impetratum abſte pluribus cōtēderem, niſi ipſa qua tu plurimi facis honeſti ratio hoc idem a te contenderet Si ēm pro amicorum vtilitate declinādum aliqua tenus de Via & Cicero noſter & chilio ſapiēs & Theophraſtus grauiſſimus philoſophus exiſtimarūt Nonne erit in tam honeſta petitiones amiciſſimo homini defuiſſe flagitium. Fac igitur vt quod iam diu adhortatione ſequor tua ope etiam aliquando conſequar. Qui ēm hāc in re mihi auxiliari poſſit ꝑter te habeo neminē: quando quidem vt ſpecioſa alia complura atq; preclara ita platonicarū rerū

Studioſi nomen ſibi pic⁹ vēdicat

liber marcilii de īmortalitate animorum

Devia declinandū vtilitate maicorū

UVA. BHSC. IyR_241_1

cura apud noſtræ ætatis homines penitus exoleuit. Vale.

Ioannes picus Miran. Hermolao. S.

NOn ꝙ quicq̄ habeam te dignū quod ſcribam ad te ſcri-
bo. Sed icirco tantum vt reſcribas. Alioquin mihi nec
cauſa eſt ſcribēdi vlla nec argumentū: Quippe ꝙ dāna
rim ſemper eorum ſententiam qui ad amicos ſcribendum ſenti-
unt vt hoc quaſi debitū pendatur amicitiæ. Eſt em̄ hoc totū ſcri-
bere & litteras miſſitare amicitiæ quidē ſed infirmæ & frigidiuſ
cule: que ſua vi ſubnixa non ſtet ſatis: querat atq; aliunde vnde con
ſiſtat at quæ in ipſis animi receſſibus iā penitus radices egit quid
amabo adminiculis litterarū eget. Dabo igitur Hermolae barba-
re ob id ad te meas vt quas maxime deſidero tuas alliciā. Tu cō-
tra ne a me fruſtra deſiderentur tuas reddes q̄ cumulatiſſime. Vt
em̄ infirmi eſt animi adhibere litteras amicitiæ quaſi tibicies ne
vacillet. ita facilem præſtare ſe amicis atq; beneficium liberalita
tis eſt beniuolētiæ ſingularis: Vale & muſicam ptolomei: ſi id
incōmodo non ſit tuo ad me dedas futurā hic ad dies pauculos.
Quid. n. a te nō audacter petā: cui ego iā pridem mea oīa noui di-
cauiq;.

Scribēdū amicis vt reſcriba-uit.

lr̄as locat tibicines:

Ioannes picus Miran. Hermolao. S.

Nihil nūq̄ aut placui magis aut debui copioſius q̄
hoc tēpore quo vna epiſtola ad te mea tam ſua-
ues tā eruditas tā tui ꝓ ſimiles litteras ad me vo
cari. Quod ſi & abfuiſſe te patauio dū illic fui &
deſideraſſe me bienniū cōſuetudinē tuā in cau-
ſa fuit cur hæc ad me ſcriberes: nō pōt mihi il-
lud q̄cq̄d ſit: nūc nō eſſe iocūdū: tā abūde vnæ li-
terę tuę votū om̄e meū nō adimplerūt ſolū ſed etiā ſuperarūt: nā
vt epiſtolæ elegantiā: amœnitatem: eruditionem ſuauitatē taceā
cui⁹ lectio vel beneficij vicem cumulate exigit. Quanti apud me
eſſe credis ꝙ tam amanter tā benigne atque adeo ex animo ī ami
cū te mihi debeas: & quo nec optare mihi quicq̄ mai⁹ auſim ī me
ornando vndiq; tuā operā tam liberaliter policearis: Quod qui-
dem genus officij nō recipiendū a deo ſed mihi ambiendū etiam
fateri ingenue nec coram erubeſcerem. Quippe nec ipſi ſtoici vt
noſti probant: nec inter has quas græci dicūt affe
ctiones vlla eſſe pōt aut laudabilior aut honeſtior ea: ſi mō inter
illas eſt quæ dr̄ cupiditas noīs & gloriæ præſtari vero michi hoc
nec ab vllo vberi⁹ poteſt q̄ a teipſo: in quo virtute oēs velut ſin

Hermola. epl̄e. ſuauitatē cumulatiſſime laudat.

Stoici.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Honori- gulæ ſibi palmam certatim vendicant:& ego cui debeā libentius
fica polli heō me certe neminē. Eſt igit hęc mihi pollicitatō tua tā grata tā
citatō appetenda q̄ honorifica qua vel id maxime plurimū gaudeo q
egregij. cuiuſdā amoris in me tui & amātiſſimæ volūtatis fidem
facit. Habeo tandē quod vt diu ante hac deſideraui:ita nūc ſerio
triumpho. Habeo inq̄ Hermolaum barbarū latinæ linguæ deli-
cias & bonarū artiū oim inſigne prōptuariū michi non beniuolū
Artium ſolū ſed amiciſſimū:Habes & tu itidē Ioannē picū Mirandulā ita
oim prō tibi deditum:ita tui ſtudioſum:vt qui deditus q̄ ſtudioſus eē ma
ptuariū. gis nō poſſit:mutuis aduerſum te officijs:qn̄ pſtare nihil vel grā
de poteſt vel Hermolao dignum futurum imparem quidem:ſi
vero animum ſpectes certe vel æqualem vel ſuperiorem. Vale.

Ioannes picus Miran.&c.

NIchil michi dulci9 fuit dū hic apud nos eſſes tua conſue
tudine:nichil item v tilius:ea in te morum ſuauitas ea
eſt doctrīa. vide aūt q̄ habes mihi dulcis q̄ gratus fueris
dum te fruebar cum nunc dum nichil mihi ſit dulcius tui memo
Sedes a- ria. Sed profecto ſi amicitiæ ſedes animus eſt & nos id maxime
miciciea ſumus animus .ſ. vt ſcribūt plato & Ariſtoteles non eſt cur poſſit
micus. diſſidium inter nos facere vlla vel locorum remota vel diuturna
temporum interualla Cogitabant autem nunc aliqua etiam alia
ratione conſequi poſſem vt tecum eſſem neq3 aliud in mentem
venit q̄ vt noſtra de ſeptiformi in ſex dies geneſeos enarratōne
libros pa lucubratō ad te veniret. Si.n. libros quaſi liberos parim9 & patris
rere maxima pars in filio eſt:veniā ego quoq3 ad te in illo quē genui.
excipe igit venientē ad te filiolū meū vt me ſolebas hilaris & lu-
bens placebit ſcio quia amas. Scio & diſplicebit itidē qui amas.
Nam eiuſmodi pietatis eſt & eorū errata quos amam9 ſignanter
itroſpicere vt emēdem9 & itroſpectis leuiter idulgere ne vexem9.

Authori
tas. Ioannes picus Miran. F.B.C.Th.

SAlue pater dilectiſſīe en tibi Appolloniū quē ſi tue vir-
tuti tuis in me officijs non deberē:deberē certe vel his
litteris quibus eū efflagittas tant9 in illis amor tāta hu-
Appollo manitas. Eſt.n. & ſūmi amoris quo illuc vocare quo tu iā puenisti
niū effla- ad ai. ſ. purgatōnē hoc ē ad verā fœlicitatē & ſūme hūanitatis horta
gitat ba- ri me quaſi æqualē cui legē dicere quaſi filio potes. Sed vtinā vſu
mat. euēiat aliqn̄ vt .i. ſeceſſu aliquo vna aliqn̄ pie philoſophari poſſi-

UVA. BHSC. IyR_241_1

musvidebis apud me nichil eſſe prius q̃ vt pietatem cũ ſapientia
cõiungam. Videbis hoc mihi eſſe perſuaſiſſimũ nullã eſſe ſapien Angelus
tiam que æternę in nobis ſapiẽtiæ imaginẽ obliteret. & ſimiles fa cõtuber-
cit brutis iſipiẽtibus: teſtem habeo contubernalem angelũ tantũ nalis
me quotidie de meis ſtudijs lucro apponere quantũ inde ad cer-
tamẽ purgandi animi iſtructior fortiorq; euado. Omnifaria hec
diſcipliarũ tractatio & quicquid litteræ promittere nobis poſſũt
cutẽ colorat & q̃ſi pigmẽtata facie nos reddit formoſiores. Ad ſa
nã firmã robuſtã mẽtẽ ſperare non aliũde poſſumus q̃ a vitæ ĩte-
gritate/ a moribus/ a diuia deniq; religione. volentẽ igit cogis (vt
ita dixerim) magis velle. Sed & tuis me ſacris ꝑcationib' iuua vt ꝓuer-
poſſim ẽt qđ & ego volebã & tu me velle tãtopere vis. Vale pater biũ
amãtiſſie quẽ vnice amo quẽ i oculis fero. Florẽtie. xiij. Ianuarij
M.cccclxxxx. expecto tua oia Politian' me' delitie toti' lĩaturæ
tibi aſcribi ſalutẽ iubet. Ioan. pi. Mirã. Hermolao barbaro. S

Memini me cum deliberarem quam nam potiſſimũ ex
italiæ gymnaſijs michi ſedem ad philoſophiæ ſtudia
deligerem cum me multa patauium vocarent liben-
tius illuc petiſſe vt amor in te meus quem iam diu animo nutri-
ueram mutua conſuetudine tibi palã eſſet: patauij fui & bienniũ/
Hermolaũ tñ quis credat nec vidi/ nec niſi vt multo añ fama co-
gnoui. Ita ſæpe euẽit vt dũ oblatã occaſionẽ deſidioſa quadam ꝓ loquẽdi
craſtinatiõe contẽnimus. ea vt lubrica eſt manibus elabať. Huius Feſtiui-
rei: me vehemẽter penituit & penitet & eo magis ꝙ quã antea re tas
rum omniũ doctrinam tuam rumore tantũ cognoueram eam nũc
his oculis/ his auribus agnoui: dũ Romanũ Themiſtium tuo illo
ore de igenio animæ de primis rerũ exordijs de ratiocinandi ſciẽ
tia diſertantẽ audiui. Deus bone quantũ doctrine: quæ dictionũ
diuitie: quis candor. que mũdicies orationis: O virũ præclariſſi-
mũ o expreſſam antiquitatis imaginem erat michi frequẽs votũ
vt Varronis diuinarum hũarũq; rerũ ſcripta aliqñ reuiuiſcerent:
vt eẽt apđ quẽ latie phyſicas rões ediſcerem': Tu vero & illũ & ꝓ
batiſſios quoſq; referẽs eũ te nobis exhibuiſti vt nihil aliđ ſupſit exclamat
qđ deſiderem' q̃ vt greca alia iterptãdo & tibi vberiorẽ laudẽ pa- ꝑ lepide.
rias & cumulatius de naturali hyſtoria & de ſtudioſis oib' bene
mereare. Hęc oia doctiſſime Hermolae ad nihil aliđ ſpectant niſi Quo ſua
vt me tibi amiciſſimũ eẽ itelligas: me ita virtutes tuę ad te & ſamã verba
dũ & obſeruãdũ accendunt vt nemini etiam ex cognatione tua in ſpectant

UVA. BHSC. IyR_241_1

Honeſtũ certare certamẽ.

amore cõcedam. Sanciet hæc inter nos epiſtola amicitie fœdus: vt honeſtiſſimum certamen mutuæ caritatis ſubinde certemus.

Ioannes Picus Miran. Andree corneo vrbinati. S.

QVas proxime ad me dediſti litteraas tuas idibus Octobris accepi. Quas ſcribis dediſſe prius/ non peruenerũt reſcripſiſſem illico ſi accepiſſem/ ita ſum ad ſcribendũ impiger: & in hoc munere ſiue ſtudio ſiue natura minime ceſſator. Non tamen erat quod vereреris ſilentio etiam diuturno amicitiam noſtram poſſe labefactari: perpetuus amicus ſum ego non temporarius. Et fii ma ſatis non eſt amicitiã ſi quavelut tibicines has litterarũ ſibi viciſſitudines poſtulet/ que (vt plauti dixerim verbo) quaſi nutantem infirmuſculamq; furcilét. Sed vt ad ea veniã/ quæ ſcribis ad hortaris me tu ad actuoſam vitã & ciuilẽ fruſtra me & in ignominiã quaſi: ac cõtumeliã tam diu philoſopharũ dicẽs: niſi tandem in agẽdarũ tractãdarũq; rerũ paleſtra deſudẽ. Et equidẽ mi Andrea oleum operamq; meorũ ſtudiorũ perdidiſſem: Si ita eſſem nũc animatus vt hac tibi parte accedere & aſſentiri poſſem. Exitialis hæc illa eſt & mõſtroſa perſuaſio quæ hominũ mentes inuaſit: aut nõ eſſe philoſophiæ ſtudia viris principibus attingenda: aut ſummis labijs ad pompã potius ingenij: q̃ animi cultũ vel ocioſe etiam delibanda. Omnino illud Neoptolemi habẽt pro decreto: aut nil philoſophandũ: aut paucis: ꝑ nugamentis & meris fabulis iã illa accipiuntur. Sapientiũ dicta: firmã & ſolidã fœlicitatem ĩ bonis animi eſſe: Extraria hec corporis: vel fortunę: aut parum: aut nichil ad nos attinere. Sed ĩquies: ita volo Martã amplectaris: vt mariã interim non deſeras. hac tibi parte non repugno: nec qui id faciunt: damno vel accuſo. Sed multũ abeſt vt a contemplandi vita ad ciuilem tranſiſſe error non ſit: nõ trãſiſſe pro flagitio aut omnino ſub culpæ nota vel criminis cenſeatur: ergo vitio alicui vertetur & virtutem ipſam virtutis gratia nil extra eam quærens perpetuo affectet & proſequatur: q̃ diuina myſteria: naturæ conſilia perſcrutans: hoc perfruatur otio: cæterarũ rerum deſpector & negligens: quando illa poſſunt. ſectatorũ ſuorũ vota ſatis implere. Ergo liberale: aut non oĩno principis erit non mercennarium facere ſtudiũ ſapientie: Quis ęquo animo hæc aut ferat: aut audiat: Certe nunq̃ philoſophatus eſt: qui ideo philoſophatus eſt: vt aliqñ aut poſſit: aut nolit philoſophari. Mercaturã exercuit ille

Amicus tẽporarius.

plautus.

Oleũ ꝑdere.

Sapiẽtũ dicta.

Mercẽnariũ ſtudium.

UVA. BHSC. IyR_241_1

non philoſophiam. ſcribis appetere tp̄s vt me alicui. ex ſummis
italie principibus dedã. Adhuc illã philoſophantiũ de ſe opinio Oratius.
nem non noſti: Qui iuxta oratiũ ſe regũ reges putant. mores pati
& ſeruire neſciũt. Secũ habitãt & ſua contenti animi traquillitate
ſibi ipſis ipſi ſuperſunt: nichil extra ſe querũt que in honore ſunt
apud vulgus in honora ſunt apud illos & oĩno quecumq; vel hu=
mana ſiti libido vel ſuſpirat ambitio negligunt & cõtẽnunt. Qđ
cum oĩbꝰ tum illis dubio ꝓcul faciẽdum eſt. Quibus ſe ita indul fortuna.
ſit fortuna vt nõ modo: Laute & cõmode ſed etiã ſplendide viue ĩdulgens
re poſſint. Magne iſte fortũæ ſublimãt quidẽ & oſtentãt: Sed ſæ=
pe vti ferox equus & ſternax ſeſſoreẽ excutiũt. Certe ſemp male ha Equus
bent & vexent potius q̃ vehant. Aurea illa optanda mediocritas ſternax
que nos vt mãnus vehat equabilius & imperii patiens nobis ve=
re ſeruiat non dominet. in hac ego opinione perſtans cellulã meã
mea ſtudia meorũ librorũ oblectamenta meã animi pacẽ regis au
lis publicis negociis veſtris aucupiis curiæ fauoribus. ãtepono.
Nec mei huius litterarii otii illos fructus expecto vti rerũ publi
carũ æſtu atq; tumultũ iacter & fluctuem. Sed vt quos parturio
tẽdẽ pariã liberos & quod fœlix fauſtũq; ſit dedã aliquid in pu=
blicũ ſi nõ doctrinã ĩgeniũ ſaltẽ & diligentiam quod oleat. Et ne hebraica
credas noſtræ ĩduſtriæ. & laboris quicq̃ remiſſum. ſcito me poſt chaldaicã
multa aſſiduis ĩde feſſiſq; lucubrationibꝰ nauata operã hebraicã arabica n
linguã chaldaicãq; didiciſſe & ad arabice euĩcendas difficultates ling. pic.
nũc quoq; manꝰ appoſuiſſe hæc ego principis viri. & exiſtima= didicit
ui ſemper & nunc exiſtimo. Sed hec vt vere ita ſeuere dixeri equi
dẽ pricipes iſtos excellẽtiſſimos ĩ primiſq; magnanimũ Barr du=
cẽ Ludouicũ ita colo & venereor vt ex italiæ principibus nemi=
nã magis. illi me multũ multis de cauſis debere intelligo & nihil Ludoui=
eſt tã graue nichil tã arduũ quod (mihi ſi detur facultas) demerẽ= cꝰ barci=
di hoĩs cauſa facturus non ſim: Sed quæ illorũ eſt amplitudo &
mea tenuitas vt ego ipſis non egere non poſſim ita egere ipſi aut
mea opera aut meo iſtuc aduẽtu nullo modo poſſunt. Romã pro
pe diẽ proficiſcar mich hyematurus niſi vel repens caſus vel no
ua intercidẽs fortuna. alio me traxerit. inde fortaſſe audies quid Vmbrati
tuus picus ĩ vita vmbratili & ſellularia contẽplando profecerit/ lis vita
aut quid tandem (dicam enim quanq̃ arrogãtius) quid ĩq̃ quan
do tu illi iſtuc accedenti doctorũ copiã polliceris aliorũ operæ in
diget in re litteraria. Romæ & vbi vbi terrarum fuero habebunt

UVA. BHSC. IyR_241_1

Truſatile mola plautus Adagiū harpocrates ſilentij deus.

principes iſti cui imperent quem velut truſatilem vt inquit plautus molā pro arbitrio verſent. Quod ſcribis de re vxoria nec temere nec de nichilo dictum exiſtio Sed dauus ſum Edippuus non ſum nec ſi ſim eſſe volo. id quicquid eſt ſi videtur Latius explica ſin minus eſto harpocrates. Ego vt ſeſe res dant i arma cōſilium capio. Rhytmos meos ethruſcos nō eſt qđ deſideret. iā dudū amatoriis iuſibus nunciū remiſſimus ali a meditātes Sed hoc te quo ꝙ monitū volo laurā tuam: ſi eā eſſes editurus: ſupprima adhuc aliquot dies. Nā forſam paulo mox legēt noſtri hoīes de amore (Vide quid dicam) quæ nō dū legerūt. Et tu ānotare plurima poſteris q̄ ad rē tuam plurimū faciet: de albrana quamq̄ dignus non eſt de quo verba faciem hæc tamē dixerim bene meritū illum domino male gratiā retuliſſe Nec eſt ꝙ fugā ſuam in quēq̄ alium q̄ in ſe ipſum reiiciat aut deriuet quando meis domeſticis quod negare ille nō poteſt nō minus fere q̄ mihi debet. ſed nō primū nūc vt tu noſti aut fidē fefellit aut dominū Ludificatus eſt. Scio quid poſtq̄ eēt aufugit i me. ille & de me Sed nō curat culicem elephas

Nō curat culicem elephus.

Et condonatū tibi volo quicquid ante hac leuis homo peccarit. ſed ne abutatur in poſterū patientia mea ne qualē ſe mihi ille ime rito præſtitit talē me ego illi tandē præſtare cogar. Quod amicū illum tuum cui i amorē res male ceſſit apud Florianū noſtrū excuſaueris ex officio feciſti. habet ille quidē & ex hiſtoriis & ex poetis ex ipſa etiā philoſohia vnde ſe a nota criminis vendicet habet vnde magnorū ſe hoīnū præiudicijs dauidis: preſertim Salamoniſq; tutet vt. Ariſtotelē taceā. qui dum nō nullas etiam meretrices ſepe deperibat ſuorū de moribus præceptorū nil meminit quando amate feminę vti cereti eleuſinæ ſacra fecit. Sed ille hæc tutamenta: & quaſi propugnacula ſui facinoris non amplexatur modo vel ama ſed odit & reiicit & recuſat. iacturam queritur ſuā nō culpā deprecaт: dolet ꝙ peccauit nō defendit. Et michi quod vel hoc noīe videт. Cæteris excuſandus ꝙ ipſe ſe nil excuſat nihil hoīe imbecillius nihil amore potētius Hieronymi illa inuicta & i cōcuſſa mēs dū cælo tota ihęret: puellarū choris itererat Que illū peſtis potuit vel infeſtare quē nō edomabit: Si hoc amor i heremo: i humo collicis mēbris. in edomadarū potuit media: Quid in pluma: in vmbra: in omni delitiarū affluātia nō poterit: Acceditꝙ ille nunc primo cecidit ruine huius alioquiu iſolens & ignarus De neptuno conqueri poteſt. qui ſemel tantum naufragium

dauid Salomō. ariſtoteles.

Memorabile puerbium

UVA. BHSC. IyR_241_1

fecit. Si ad eundē iterū offenderit lapidē: nemo manū porrigat. nemo miſereatur. Nunc non excuſari iuri nō poteſt: Quē ita facti penitet: vt fauore excuſationis ſe dignum ipſe nō exiſtimet. Sed hæc etiā nimis quādo amicus tuus huiuſmodi facti memoriam: nō ſolum aliquo modo litteris tradi ſed quod ſequēs vita eius faciat obliterari penitus cupit. Vale. Chriſtophorus nō adreat cum tuas accepi. domino tuo & vniuerſe. Bonromeæ familiæ: quam & amaui ſemper: & nunc plurimum amo. me non Vulgariter commendabis. Peruſiæ. xv. Octo. M.cccclxxxvi. anno gratie

Excuſatio digna

vulgariter cōmēdare

Ioannes picus Miran. io. franciſco nepoti. S. plurimam

GRatiſſime mihi fuerunt littere tue Nō ob id modo q iā pridē de te nihil audiuerā. Sed & quod ea mihi ſignificābāt quib⁹ ſū mirifice delectat⁹ quādo eadē & tibi ſūt grata & deo gratiſſima eſſe nō dubito. Tu quoq nihil dubites ſi modo qua cæpiſti via perrexeris mercedē tuā copioſam in celis eſſe futurā Ego nūdum ſatis habeo exploratū eundū Romam michi ſit nec ne. Et quantū equidē aſſequi poſſum cōiectura futurū potius credo vt illic micui eundū ſit: cauſam noſti. hoc vbi certū habuero ſtatim te certiorē reddā ne ſi huc forte veneris (quod alioquin ego ſummopere vellē aut me hic nō inuenias aut ſtatim diſcedente me in patriā tibi ſit redeūdū. interim domi eſſe poteris niſi tu quidē aliter ſentias. Sed & illud memineris habere te vxorē cui nō aliter corpus tuū q̄ deo ipſam animam debes Eſt illius deſiderio aliqua ex parte ſatiſfaciēdum: cogitandūq tibi eſt quid illa ex habitu corporis ex ætate aut appetat aut appetere poſſit. Quid ex pudore ex virtute non petat. Cur eīm pudeat hæc ſcribere quę & paulus ſcribit apoſtolus: Nulla eſt fere res i qua te magis ſuſpicer errare poſſe. Et quidē fallūtur noſtri hoīes plurimū qui obligatas quidē additaſq ſibi vxores putant ſuas. ſe vxoribus nichil Sed poſſe de ſe. quicquid illi cenſuerint pro arbitrio ſtatuere. Deniq tuus totus eſſe nō potes qui ſemel nuptiarū legibus te ſubiiciens vxoris eſſe voluiſti: potea nihil ominus totus eſſe dei quē & tibi promereris dum vt legi ei⁹ obtemperes tibi ipſi etiam in his quæ ſunt dei minus obtēperas. Sed de his alias tecum corā etiam ſum loquutus. Ego vt primū aer vernauerit hoc eſt iter primos quadrageſime dies cū me. ſ. ex his grecoꝝ librorū faſibus extricavero ſtatim ferrariā veniā. interī ſacris litteris inſta. præcipueq

Merces i celis copioſa per gentibus

Corpus vxori deo aīa

paulus

error hominum

Aerem vernare.

D ii

UVA. BHSC. IyR_241_1

Anime diuidium

euangelicæ lectioni quæ aīmum idēitdē ad deum adducat quem inde abducere & mūdus & demon ille illecebris hic fallacijs dies noctesq̧ nō ceſſant. Vale aīmæ dimidiū meæ & deum ora pro me. Cum primū de mea romā verſus profectione aliquid ſtatuero te certiorem reddam Floren.xxvij.Nouembris.Mcccclxxxxij

Ioannes picus Miran.la.Antiquario ſuo.S.

politian⁹ nr̄o euo litteratiſſimus

INter voluptates quas cū erā Florentiæ de politiani cō ſuetudine maxīe capiebā. Viri mea ſentētia noſtro æuo omniū litteratiſſimi non erat illa mediocris ꝙ tuas ad ipſū Epiſtolas graues illas ſēp & elegātis vt quāq̧ accepiſſet ſtatī mihi dabat legēdas. Delectabat in illis me vehemēter & prudētia quædā ſingularis qua magnis etiā in rebus negocijſq̧ tractandis a prudentiſſimis cōmendaris & orationis cultus atq̧ ſobrietas: tum ꝙ ī nōnullis honorificā noſtri mentionē faciebas nō ſolum mihi tuæ litteræ placebant ſed ī illis quoq̧ ipſe michi placebam Scilicet teſtimonio tanti viri ī cedente cōſciētia: quæ nō nihil diſ ſimulās quod ſentiret: quaſi ipſe ſe proderet non magnopere pa gnans & prope modū volens fallebatur: ita duplici noīe tibi erā deuinctus ide tuæ virtutis hīc collati ſæpius ī nos nō officij mo do ſed beneficij: cogitaui non ſemel agere tibi gratias per epiſto lam ne forte parum gratus aut ne tecum ruſticus exiſtimarer: Ve rū cū tu politianuſq̧ nr̄ pulcherrimū quoddā inter vos litterarū cōmerciū exerceretis nolui muſis īportuna pica obſtrepere qua ſiq̧ malę vocalis Anſer alterne ſibi cōcinētes olores īter turbare Alioqui tibi aīm nr̄m per politianū noſtrū patere ſciebā. Tū con ſcius īfantiæ meæ īterpte vtebar eloquētiſſimo Nūc ab ipſo miſ ſæ ad nos tuæ lr̄e ſunt q̄s ad Riciū nuper dediſti iuuenem ingenio ſum: ī quibus tm̄ tribuis michi quātū nec optare auſim ne dū me reri me credā. Rupit officii magnitudo noſtrū hacten⁹ neſcio an ī ciuile certe nō ſuperbū ſilētiū nec potui tibi non agere gratias immortales nō ꝙ premas me laudibus īmodicis q̄s non agnoco: ſed ꝙ ita me ames vt tuū illd̄ alioquī cōſtās robuſtūq̧ iudiciū tan topere tm̄ ī nobis ſub amoris pōdere vacillauerit. Debeo igit̄ tibi ſup q̄ vel ego poſſim pſoluere vel tu facille credere nec ē quicq̄ tā arduū tā difficile: qd̄ nō æque ꝓ tua dignitate ſim facturus: ac pro mea ſalute. Tu qd̄ in politiano me poſſidebas hacten⁹ nunc vero nichil mutata re tuis tm̄ rōnib⁹ pici nomē qd̄ ſuberat explicabis

deuictio. duplex

puerbia

ficus re gū ānales edidit

pulchre dictum

UVA. BHSC. IyR_241_1

Vale. Ex Agro Ferrarieſi die. xxviij. Iunij. M. ccccLxxxxiiij.

Præcellenti atq; doctiſſio. Viro dño Iacobo antiq̃rio tanq̃ patri

Ioannes picus Miran. Andreæ Corneo. S. D.

Satis ſ actum eſt plane votis meis abũde ſatis Andrea cariſſime. Quandoquidẽ ex tuis ad Criſtophorũ vtriq; noſtrũ cariſſimũ litteris accæpi iſtic te cũ tuo & commodo & dignitate viuere. Eſt enim fuitq; ſemper hoc a me optatũ maxime / tibi eſſe bene atq; beate / & quo nichil demũ habeo maius dicere pro meritis tuis: Quod quidem eueturum nunq̃ dubitaui. Atq; hoc vnũ michi ſẽper conſtitit dum vel lingua tibi ſuperſtes eſſet / vbiubi gentiũ fores futurũ te in ſublimi. Noui (quod citra adulationẽ dictũ ſit) animi tui generoſitatẽ / quæ nichil humile aut plebeiũ patietur. Noui virtutes tuas doctrinã / mores / atq; prudẽtiam: Que omnia / te quocũq; collineabis / facile perducent. Valitudinẽ tantũ tibi timeo / tot morbis ab ineunte ætate vt mihi narrare ſolitus es in hanc vſq; diem oppreſſam debilitatẽ tamen magis q̃ fractam / adeo & illa tuũ mouit ingeniũ / vt vinci neſciat: ſed perpetua quadã ſoliditate ſua aduerſus fortune ictus ſtrẽnue pugnet habe quæſo non min⁹ valitudinis rationẽ q̃ fortunarũ quãdo quidẽ hæc vbi vita deficit nullæ ſunt. Quod vero de me apud omẽs honorifice verba facias / facis tu quidẽ ꝓ tua & hũanitate / & vetere in me beniuolentia debeoq; ob id tibi tantũ quantũ qui debet maxime: Sed vereor ne tuã ipſemet telã retexas dum meas ineptias & quæ mihi in ætate teneriore nugæ profluxerũt in publicũ euocas ſunt eñi ea omnia inepta ſatis & inerudita vel ſi etiã cũ eis benigniſſime decidatur / non ea certe ſunt / quæ eam / quam de me iſti homĩes oratione tua opinionẽ iã forte conceperũt / ſubſtinere poſſint / Qualiacũq; ſint mittenda duxi / vt tibi vel totius famę diſpendio ſatiſfacerẽ te tamẽ rogatũ velim / vt hęc leuiora omnia habeas: Nam ſi res tãdẽ deſiderabis meas / & grauiora habemus in manibus que ad vmbilicum nũdum ducta ſunt. Et hęc quoq; ipſa quę miſimus abſolutiorẽ poſcebant limã. Verũ & tempora & philoſophie ſtudia / quibus maxime iuigilo ab opere me diuerterũt. Redibimus tamẽn aliq̃n ad muſas & ſi quid excuderimus tuis auribus dignum / curabim⁹ ad te protinus delatum iri. Vale.

Ioannes picus Miran: R. C. C. S.

Pici hũanitas.

Ai generoſitas nihil patitur. plebeiũ.

plus valitudis ratio q̃ fortunarum habẽda.

Abſolutior lima

UVA. BHSC. IyR_241_1

Atteus noſter vir officioſiſſim⁹ & ſalutē mihi plurimā verbis dixit & quo me amore qua beniuolētia pſequare apertiſſime declarauit. pollicit⁹ inſup & tuo noīe ſtudiū opeꝫ tuā ſi qñ his mihi vti cōtigerit. Cui officio vtinā par eſſe pī hūanitie; Suſcipi eñ me in tuā fidē & iter tuos connumerari & optaui ſēp & ſperaui. At obuiū habere te vltro me tā benigniter tā amicis tā liberalib⁹ pollicitis adeūtę & quaſi ad amicitiā ſi licet ſed per te licet vocātē tuā & ſpē meā & votū omne ſuperauit. Quid eñ aut quātū ē ab eo inuitari a quo fuerat ſatis nō excludi: Quamq feciſti rē & ſi non me tetamē dignā. poterā eñ pro meis meritis non admitti. Non poterā pro tua humanitate etiā nō vocari. Quāobrem quantū aut michi gaudeā aut tibi debeā quo pacto explicē qui nec concipio. Certe ob hec tanto magis tibi debeo quāto minus hec (que nulla ex parte) michi tu debeas. Neqꝫ eñ nimis ſunt illa grandia & nimis multa que & Mattheus & amici reliqui rettulerunt ex voluntate potius q̄ ex iudicio me extimantes. Sed qualis tamē aut quātus ſum patiare me quoqꝫ inter omnes eē qui tuas virtutes vt taceā cętera colūt & admirantur per quas i te eſt videre & quod vincat antiquitatē & quod vinci a poſteritate nō poſſit vt dixerim hoc merito cū in te nichil quod vel in honeſto vel prudentia vel doctrina ſit poſitum deſideretur. deſiderari hoc vnū debere ab omibus vt per te aliquādo iuxta platonis votum ſumma potētia cū ſumma ſapientia cōiungatur: Sed hęc a deo a te interim hoc peto & rogo vt michi nō referende gratię neqꝫ eñ locus aut per tuā amplitudinē aut per meam tenuitatē ſed teſtandi aī erga te mei teſtaudę fidei & obſeruantię occaſionē preſtes. Experieris ioannē picum hoīem ſupra omnē opinionē tibi deditum & deuotum de quo polliceri magis tibi nō potes ſed potes ea oīa qualiacūqꝫ ſint quę ſunt in eo qb⁹ tu ipſe cū veteris ſplēdoris tui aliqd inuehes fietqꝫ magna cū tua eē ceperit q̄ dū ſunt mea magna eē non pūt. Vale.

mirus ſermonis lepos.

Flor ulētia nō pua.

platonis votū.

ignot⁹ ad ignotū.

Ioannes Picus Miran. ſuo Alexandro corteſio. S.

Ratiſſie mihi fuerūt litterę tuę q̄s nō vt putas ad ignotū ignot⁹: ſed ad amicū & qdē veterē amic⁹ ne dū ad notū not⁹ nup dediſti: noſti. n. & tu me āte ꝗ ſcribis & dignū exiſtiaſti quē amares Ego itidē de tua doctrīa atqꝫ virtute cū a ple

UVA. BHSC. IyR_241_1

riſcꝫ tñ a politiano nr̃o ſępiꝰ audiui cuiꝰ iudicio qs nō cōfidat;fe
cit ille apd̃ me tuę ꝓbitatis fidē/facere pōt & apud te ceptæ meæ
iãp ridē beniuolentię .Cuiquidē & ſi erat maxĩa/ꝑ epiſtolã tñ tuã
eos ſcito cumlꝰos acceſſiſſe quos cōcipe aĩo vł pauci poſſit.Quid
enĩ illa ſuauius:quid erudítiꝰ:vt eſt docta:vt eſt amabilis & puc=
cio noſtro de me amice magis q̃ vere loquenti largiſſime ſubſcri
bens profecto nec mihi quicq̃ illa gratius a te poterat contigere:
nec tua de me opinione quicq̃ honorificentius/pro quibus vni=
uerſis & tibi gratias ago q̃ maximas/& quecunqꝫ aut mea/aut in
me ſunt debere Alexandro meo me confiteor.epiſtolam quã pe
tis noſtram ad Laurentium medicem/ad te mitto.

De ſua in corteſiũ beniuolē tia.

Ad Laurētiũ medicē epł'a

Ioannes picus Miran.Dominico beniuenio.S.

SAlue mi dominice in domini ſortē:electe.Grate michi
fuerunt litteræ tuæ gratius ꝙ & coram ex fratre dñ hic
aiebat & per litteras ex petro antonio noſtro cognoui
firmiori te eſſe habitu corporis & meliori ſtomacho.Cura ſi nos
omnes ſi litteræ tibi ſunt curæ/valitudinem tuam/de qua profe
cto non ob id tantum fui ſemper & ſum ſolicitus ꝙ te amo(amo
enĩ vehementer)q̃ propterea ꝙ litteras amo/quas tecũ ſimul pe=
riclitari & credo & certe ſcio. Si qua de noſtra in te beniuolentia
tibi rettuli frater/fidē habeas pleniſſimam ſi quid de noſtris lau
dibus/tam parum ei credas q̃ ille me multum amat.Commenta
riolum noſtrum non eſt ꝙ admireris ocioſi cum eſſe voluimus/
& omnino nichil agere id egimus animum remittentes potius q̃
intendentes. Omnino præludium eſt commentariorum que in
platonis ſympoſium meditamur.Erit in illis quod tu ſaltem a=
mes & laudes qui omnia noſtra amas & laudas. De concilio/de
queſtionibus/vt puto rettulit frater iã noſti cur ſcripſerim me ti
bi labore/qđ a me petis maxime lubens faciam/cum te intelle=
xero ex ea q̃ laboraſti hucvſqꝫ corpis ĩbecilitate ĩ primã optatã
qꝫ valitudinē reſtitutũ quã tibi eo aĩo ꝑcor & opto quo mihi tuꝰ ſa=
lutē aĩ ꝑcaris & optas.Vale ex fratta.x.Nouēbris.M.cccclxxxvi.

Blād ilo= gna ſalu= tatio

Aĩm re= mittere & itēdere

Valitudi nē ꝑ poli te optat:

Ioannes picus Miran.Andreę corneo.S.

ET ſi ad te litteras dedi autem raro nunquam/cogitaui
tamen de te & tuis rebus aut ſepę aut ſemper. Sed no=
lo tibi ſpem vendere nec prius ad te ſcribam quid faci=
am ĩ tuam vtilitatē q̃ cũ ſcribere potero quid ꝑfecerim.Qđ ſi nũq̃

ꝓuerbiũ

UVA. BHSC. IyR_241_1

Infortunium.

pro tuo vel meo infortunio cōtingetmalo credas me nichil potius q̄ frustra in tuis rebus laboraſſe. Sed forte lætior tibi erit fortuna q̄ aut ipſe ſperes aut illa ſoleat carmina noſtra nō eſt q̄ iua laura moretur qm̄ reuocata ad incudē ſunt vt preſſius afformētur nec prodire/quo nūc ſunt vultu audēt in publicū. Differt autē emēdationē inſtans ratio & vrgēs noui operis quod habeo i manibus hortatu Laurentij medicis in quo dauidicos hymnos nō ſolum illumio longiori iterpretamēto/ſed qm̄ quos eccleſia decātat hi a:lxx. verſi ſunt īterpretibus eāq; trāſlationę pluſq̄ ſexcentis locis vt iparū fidelem hebrei coarguūt ego ꝓprietati inixus hebraicæ & chaldaicæ litteraturæ cū & ſenſuum integritati illos ab omī iudeorū calūnia aſſero & defendo. Reliquū non eſt quod ſcribā/ niſi vt me Hermolao quotiēs hominem vides totiēs non vulgariter commēdes. fac itē vir doctus & grauis iacobus volateranus amari ſe a me vehemēter itelligat a quo ſi epiſtolas ſimmachi ad paucos dies dum ſcilicet exſcribantur vnq̄ impetrauero perpetuo me ſibi beneficio deuinciet. Vale. M.cccclxxxxix.

hymni dauidici

Symmachi epl'e

Ioannes picus Miran. Baptiſtę guarino preceptoti ſuo. S.

QVid contrahis frontē:an q̄ contra quā preceperis atq; ideo iniuria tibi inſcripſeri p̄ceptori Si p̄ceptor non es iure tuis non ſto preceptis/Si p̄ceptor es iure te appello p̄ceptorem. tu vero quid diſcipulū tenuis quē tātope laudas. pugnant hæc inter ſe niſi alterū forte amoris eſt alterum iudicij & cujus laudes predicas ex beniuolentia/eiuſdem errata vereris ex couſciētia. ne. ſ. tibi pudorem faciant/q̄ poſſis forte laudator nō poſſis p̄ceptor nō agnoſcere At recipe quæſo me vel ac legeipticipatū diſciplinę vt te ego noſtre ſi qua erit gloriolæ pticipatū admittā plagas ſuſtinerē ſolus: Sed quid frigidis iocis moror ardorē/meæ letitiæ (quā ex tuis lr̄is/ex tua tā graui tā honorifica laudatiōe cōcæpi. nūc demū michi arridet. Nūc michi ē grata hepta plus mea poſtq̄ ſub tuo p̄conio quaſi clipeo palladis iā ſe oſtētat emulis iuulnerabilē. Hortaris me tu ad alias hoc genus ſcriptiōes quod fruſtra faceres niſi dū mihi plena adeo cera ſubſcribis igniculos bonæ imittēs ſpei feciſſes me ad ſcribendū q̄ fuerim antea longe fortiotē. Adeo eñ tam iudicio tuo mihi confido/vt quod totius inſtrumenti veteris enarrandi onus ſuſcepi. Cui oīno ſum imparia tamen ſolito lōge fortius ferā/quod attiēt ad libros fortaſſe tibi melius ſatiſfacerē ſi idicē haberē eorū librorū q̄ ſūt apđ

Ad ſuū p̄ceptorē guarinū.

pici mirādulę heptalus

Bōę ſpei ſcicigilos mittere

UVA. BHSC. IyR_241_1

te quoniā poſſent multi ad rem tuam facere quibus tamē nō ege res Laurentio medici tua predicta virtus te fecit cōmēdatiſſimū Neq; vnq̄ inter nos mētio de viris doctis huius ætatis quin plurimus in ore ſit guarinus preſertim cū noſtre īteruenit politianꝰ (interuenit autē ſemꝑ) qui tibi tantū tribuit quantū nemini. Vale noſtrorū optime atq; doctiſſime & pictorium noſtrum communes delitias quantum potes meo nomine ſaluare iube.

Hominē victus cōmēdat

Ioannes picus Miran. Antonio picimāno: S.D.

Nihil tota vita mihi fuit iucūdiꝰ his litteris quas nuꝑ a te accepi plenas amoris officij humanitatis ita ſi fœlix vt te nō fallo niſi mihi ille forte dies iucūdior quo me ipſe & grimānꝰ neſcio tuꝰ an meꝰ magis & cōueniſtis amice & honorifice ſaluaſtis q̄q̄ eni velut perſonā mutuati non qui eratis: ſed quaſi neſcio quos lepido cōmento nominū mihi vos exhibuiſtis ſuauiſſimū tamen veſtrum ingenium ſingularis doctrina: amabilis grauitas liberalis modeſtia: ingenuū os. lepidiſſimus ſermo: grimannū michi & picimannū apertos veroſq; repreſentabant. Quare & ſi ipſa falli nomēclatura fraudari tñ voluptate nō poteram: que mihi ex vobis debebat. diſſimulare noīa potuiſtis virtutē nō potuiſtis: que ſuo ſe ꝓdit fulgore & latere neſcit illa de rebꝰ phyſicis tam grauis tractatio: ille ares cōtortæ argumētatiōes illa iudicia caſtigatiſſima quos poterant alios q̄ vos ipſos mihi denūciare Gratulabar ego mecū met tacitus cū vos audiebam ætati noſtræ que non vnū vt putabam grimannum nō vnū picimannum ſed duos grimānos duos picimānos fecūdior protuliſſet vt aunt mihi noſter politianus qui nā fuiſſetis idicauit iam nō tam ætati meæ q̄ meo cæpi iudicio gratulari ita michi agnouiſſe ī vobis oīa ſum viſus quæ ī illis. i. vobis conſtantiſſimo eſſe omium teſtimonio deprehenderam. Sed vide vt me agunt tranſuerſum & a tua epiſtola ad ſe veſtre laudes abducant: quamq̄ & illa eodē quoque voca vel nolētem ſed reprimā me ne videar quaſi mutua opera Velle laudibꝰ ſatiſfacere quibus tu plurimis me cumulaſti q̄ ſiue ex animi ſunt propēſione ſiue ex iudicio neſcio honori an voluptati michi maiori fuerint Debeo plurimum mi picimanne animo iſti erga me tuo. Sed fac quæſo tu quoq; ſi quando accidit de me periculum de mea. ſ. inte voluntate. Cognoſces hominem ita amentē tuæ virtutis & ſtudioſum vt nec ipſi grimanno tuo pri=

Aſſertio nō illepida

Nomen clatura nūcupatio eſt noīatio.

mecum met: cum me ipſo.

Facere piculum expiētiā.

E i.

UVA. BHSC. IyR_241_1

mas ite amãdo ſim cõceſſurus. Vale. die. ix. iulij. M.cccclxxxviij.

Ioannes picus Miran. Ignoto amico. S. D.

Ignoto amico ſingrapha ſcriptura ſiue cheduła ꝓpria manu

QVisquis es noſter eris poſtq̃ Roberto ſalutato noſtro
vt per eius accepi ſingrapham es coniũctiſſimus legi
litteras tuas ad mitridatem quas illi abſenti reddere
non potui Amare te in illis cæpi non tam iam eo no=
mine q̃ te Robertus amat q̃ q̃ te amare litteras: Et (q̃
eſt principalius) ſacrarum. rerum & legis ſtudioſum eſſe cognoui
Et q̃m de his q̃ petebas viſus ſũ michi poſſe aliqua ex parte tibi ſa
tiſfacere vt hinc bene noſtrã auſpicarer amicitiã volui quid ego

libri mirãdule amici

ſentirem tibi ſignificare. Quod certe facerẽ lõge locupleti⁹ ſi hic
illos meos oĩm hoĩm amicos. i. meos libros haberem quos cõſu
lerẽ ſed me illi iam romã quaſi anteambulones dominũ preceſſe
runt & ego ipſe hæc petaſatus iã & caligatus i ꝓcĩctu cũ eſſem ad

Anteãbulones ꝑcedẽtes potaſatus q̃ galecor vtiſ Epithoma

te dedi tã familiariter q̃ feſtinanter q̃d petis de ioſepho ſias iuſtũ
ioſephũ apud hebreos nõ reperiri. Sed ioſephi epithoma. i. bre=
uiariũ quoddã i quo & multa ſunt cõmẽtaria & q̃ de decem tribu=
bus ibi legũtur q̃ poſt babylonicã captiuitatẽ poſtliminio nõ re
dierĩt ea eẽ notha & adulterina ex ebreis mihi plures cõfeſſi ſunt:
Quapropter illorũ ioſepho nulla oĩno fides adhibenda. In ioſe=
pho greco ſcio eẽ quedã que de xp̃o & fidẽ & honorificã faciant
mẽtionẽ. Sed eadẽ eẽ penit⁹ cũ his q̃ in latinis codicib⁹ legũtur:
nõ aſſererẽ niſi exẽplar grecũ cui⁹ hic mihi nulla eſt copia recẽs

De ioſepho

legerẽ & vt ad ea veniã q̃ de chaldeorũ hebreorũq; lr̃is deſideras:
ꝑcũctat⁹ ſũ ego ſepe & mithridatẽ & m̃tos hebreos de his q̃ apud

hieronimus in galeato

Hieronymum in galento prologo legũtur vbi ille ſcribit eoſdem
olim fuiſſe ſammaritanorũ & hebreorũ caracteres: Eſdrã autem
poſt iſtaurationẽ templi ſub zorobabel alias ad inueniſſe litteras
que nũc ſunt ĩ vſu neſcios ſe huius mutationis oẽs ꝑdicãt & (q̃d

Moſes

eſt maius) pro cõperto habẽt hiſdẽ quibus nũc vtimur in hebrai
ca litteratura apicibus vſos & Moſem & patriarchas ãtiquos om
nes Cui ſententiæ vt nũc mihi ſubuenit fidẽ maximẽ facit ſcien=
tia cabalæ cuius ſcriptores q̃ cũ ipſo Eſdra in ſynodo fuerũt ſub
ipſis litterarũ caracterib⁹ & figuris quibus nũc legẽ deſcriptã ha
bemus diſſimulaſſe. Noſem diuina myſteria & volũt & probant

Hieroni⁹ tutat⁹

quod eſſe nullo mõ poſſet ſi alijs. Moſes ab his q̃bus nũc vtimur
caracterib⁹ vſus fuiſſet. Quo tamẽ tutari dictũ Hieronymum poſ
ſim hoc vnũ habeo q̃d nup legi in cõmẽtariis libri quẽ pater an=

UVA. BHSC. IyR_241_1

tiquus Abraam decretatiõe edidit dũ em̃ duas illas & trigita por
tas quarũ meīt auctores īterpretãtur/ dicũt nũeꝝ illũ ex dicẽ
numeratiõibus & duabus ac vigiti litteris cõflari. Reliqs aũt litte
ras que ſũt mẽſade/ phe/ cliaph: & nũque duplices dicũt quarum
caracteres ſunt ab epiſcopis ſiue ꝑfectis additas fuiſ
ſe hoc forte Hieronym⁹ ītellexit cui⁹ teſtioniũ & haberi apd oẽs
oĩbus in reb⁹ debet & habet ꝑfecto apud me ſanctiſſimũ Alpha
betũ chaldaicũ quod petis: nec a mithridate īpetraſſes: nihil ꝑ il=
lũ licet vt a me īpetrare poſſis a quo poſſes oĩa: Nã ille doceri me
chaldaicã linguã nulla voluit rõne niſi adiuratũ prius/ & quidem
cõceptis verbis/ ne illã cuiq̃ traderẽ. facere fidẽ huius rei tibi põt
noſter Hieronymus benivieni⁹ q cũ adeſſet forte dũ me ille doce
bat furens mitridates hoĩem eliminauit. Sed ne fruſtra omnino
ſcripſeris vicarium habeas pro chaldaico arabicum alphabetũ/
quod mea manu tibi annotatum mittitur. Reliquum quod ſcri=
bam nihil eſt niſi me tui quiſquis ſis/ eſſe non poſſe non amantiſ
ſimum: ſi ego te amãtiſſimnm eſſe bonarũ artium intellexero.
Vale ex fratta. x. Nouembris. M cccclxxxvi.

Abraãli= brũedidit dcreatiõe

Alphabetũ chal- daicum

Arabicũ alphabetũ

Ioannes Ricus Miran. lo. Franciſco pico nepotis. S.

FElix es fili qñ non ſolũ id tibi tribuit de⁹ vt bñ
viuas. Sed vt bñ viuẽs a malis tñ ob id maxime
quia bene viuis ſiter ĩ male audias: ęqua. n. laus
a laudatis laudari & īprobari ab improbis. Sed
nõ ꝑpterea te fœlicẽ appello quia hæc tibi calũ
nia glorioſa ẽ: ſed quia dñs ieſus qui verax īm=
mo īpa veritas eſt futurã affirmat mercedẽ no
ſtra copioſã ĩ cœlis/ cũ male dixerit nobis ho=
mĩes & dixerĩt oẽ malũ aduerſ⁹ nos mẽtiẽtes ꝑpter eũ. Apl'ica/ ſi
neſcis hæc dignitas ẽ dignũ hẽri q ꝑ euãgelico noĩe ab īpijs infa=
meris Qñ apl'os legim⁹ apd lucã gaudẽtes a cõſpectu abiiſſe cõci
lij quia digni habiti eẽnt qb⁹ ꝑ noĩe ieſu cõtumelia irrogaret Gau
deamus igit & nos ſi tanta apud Deũ gloria digni ſumus: vt eius
gl'ia in ignomiia nr̃a maniſeſtet. Et ſi qd a mũdo durum patimur
ac moleſtũ/ dulciſſima illa dñi vox nos cõſoletur. Si vos mũdus
odio habet: ſcitote quia priorẽ me vobis odio habuit: Si mũd⁹ il
lũ odiũ habuit ꝑ quẽ fac⁹ eſt mũd⁹: nos viliſſimi homũtiones/ &
ſi flagitia noſ̃a pẽſitem⁹ digniſſi oĩb⁹ ꝑbaris vſq adeo/ ſi qs detra
hat ſi qs maledicat ægere e ferem⁹ vt ne ille maledicat male agẽt

Felicẽ ne potẽ vo= cat.

Nota

Apl'ica dignitas

dulciſſia dñi vox.

Nr̃os heroes ſanctos vocitat.

ipſi incipiamus. Excſpiamꝰ hæc potiꝰ alacres maledicta & ſi nõ ea fœlicitas nr̃a eſt vt ꝑ virtute ꝑ veeitate: queadmodũ olim heroes noſtri verbera vincula carceres gladios ſuſtineamus: ſatis nobiſcũ bene actũ putemus ſi vel conuitia hoĩm improboꝝ: detractationes/ odia patiamur neomni nobis merẽdi occaſiõe ſublata premij etiam ſpes reliqua nulla ſit. Si bene viuẽtem te hoĩes laudent: porro virtus hæc tua q̃tenus quidẽ virtus eſt ſimilẽ te xp̃o

Ap̃ſ de noĩe ieſu

facit: ſed quatenus laudata eſt/ facit diſſimilẽ: qui p̃miũ ſuæ virtutis ab hoĩbus mortẽ crucis accepit: ꝓpter quod & deus/ vt inquit ap̃ſus/ exaltauit eũ/ & dedit illi nomẽ quod eſt ſuper omẽ nomẽ. Optabilius igitur crucifigi a mũdo/ vt exalteris a deo/ q̃ exaltari a mundo vt iudiceris a deo. Ille. n. crucifigit ad vitam. hic exaltat ad gloriã: ille exaltat ad caſum: hic iudicat ad gehennã. Denique ſi tibi mũdus applaudit fieri vix poteſt vt virtꝰ quæ tota ſurſum erecta ſolũ deum debet habere cui placeat blãdienti ſe pauliſper

felices cõtumeliæ

hoĩm gratiæ nõ iclinet: & ſi de ſua etiã integritate nõ perdit: perdit tamẽ de p̃mio/ quod cũ in terris incipit pſolui vbi oĩa ſunt exigua/ minus erit ĩ cœlo vbi oĩa ſũt immenſa. Fœlices contumeliæ que nos tutos reddũt ne aut iuſticiæ flos peſtifero manis gloriæ flatu marceſcat aut popl̃aris rumuſculi vano auctoramẽto æternitatis ſtipẽdia nobis iminuãtur. Amplectamur fili has cõtumelias: & de ſola ignominia crucis dñi fideles ſerui ſanctiſſima ãbitõne ſupbiamꝰ predicamus ĩquit Paulus xp̃m crucifixum hebreis

paulꝰ de xp̃o ieſu crucifixo.

quidẽ ſcandalũ. gentibus ſtultitiã. nobis autẽ dei virtutẽ & ſapientiã. Sapiẽtia iſta mũdi ſtultitia eſt apd deũ: & ſtultitia chriſti illa eſt quæ ſapiẽtiã vicit mũdi p quã placuit deo ſaluos facere credẽtes: ſi iſanos eos eſſe nõ dubitas q virtuti detrahũt tuæ & chriſtianã vitã: hoc eſt ſapiẽtiã inſaniã vocãt: cogita quãta tua eẽt ĩſania: de ĩſanoꝝ iudicio a recte vite iſtituto dimoueri: cũ error oĩs emẽdatiõe tollẽdus: nõ imitatiõe augẽdus ſit: hiniãt illi: baubẽt allatrẽt. tu ceptum perge iter intrepidus: & de illoꝝ nequitia atq; mi

Banbare verbũ factiũ a caĩbus latrãtibꝰ

ſeria quãtũ ipſe debeas Deo perpẽde. Qui ſedentẽ in vmbra mortis illumiauit: & de illorum cætu trãſlatũ qui in denſiſſimis tenebris deuij huc illuc ſine duce bacchantur: filijs lucis aſſociauit. Sonet vox illa domini ſuauiſſima in auribus tuis ſemp: ſine mortuos ſepelire mortuos ſuos tu me ſequere. Mortui. n. ſunt q Deo

Mors tẽporaria.

nõ viuũt: & ĩ hoc temporariæ mortis ſpatio: laborioſiſſime ſibi æternã mortẽ acquirũt. Agbus ſi petas quo tẽdãt quo ſua ſtudia

UVA. BHSC. IyR_241_1

opera cura referant: quem deniq; finem ſibi præſtituerint in cuius adeptiõe fœlices futuri ſint: aut nichil omino habebũt quod reſpondeant: aut pugnantia ſecũ cõtrouerſaq; ſibi ipſis verba velut phanaticorum deliramenta loquẽtur. Neque eñi ſciũt ipſimet quid agant: ſed more eorũ qui flumibus inatãt: male iportatæ cõſuetudinis vi: quaſi torrentis ipetu feruntur: & hic cecante eos nequitia: vnde ad malum Sathana extimulante ruunt præcipites in omne facinus cœci duces cœcorum: donec iprouiſa eos occupet mors: & dicat eis. Amice hac nocte repetãt aĩam tuã a te: hæc aũt quæ paſti cui⁹ erũt Tũc his iuidat quos deſpexerũt laudant quos deriſerũt: & imitari a vos vellẽt cũ nõ poſſũt: quos dũ poteret. Seq pſequi maluerĩt. Obde igit fili. Cariſſime auribus ceras & quicqd dixerit quicqd ſenſerit hoĩes de te pro nichilo habẽs ſolũ iudiciũ Dei ſpecta qui reddet vnicuiq; ſecundũ opera ſua in reuelatione ſua de cœle cũ angelis virtutis ſuæ: i flãma ignis faciens vĩdictã in eos qui non nouerunt Deũ: nec peruerũt euangelio eius. Qui pœnas (vt ait apoſtolus) dabũt in interitu æternas a facie domini & a gloria virtutis eius cũ venerit glorificari in: ſanctis ſuis & admirabilis fieri i oĩbus qui crediderunt: Scriptum eſt: nolite timere qui corpus poſſunt occidere. Sed qui aĩam poteſt mittere ĩ gehẽnam. Quanto minus hi tibi timendi ſunt qui nec corpori tuo poſſunt nocere nec animæ: qui ſi nunc tibi detrahunt ex ratione viuenti nihil detrahẽt minus ſi relicta virtute vitiis obruaris nõ quia illis viciũ diſplicei. ſed quia detrahendi vitium illis ſemper placet. fuge ſi tua ſalus tibi eſt cordi fuge quantum potes eorũ cõſuetudinem & ad te ipſum rediens ſæpe iabſcondito ora clamẽtiſſimum patrem clamans cum propheta. Ad te domine leuaui animam meam. Deus meus ĩ te confido non erubeſcã etiam ſi irrideant me iimici mei & enim vniuerſi qui ſperant in te non confundentur. confundantur iiqua agẽtes ſuperuacue vias tuas domine demonſtra mihi: & ſemitas tuas edoce me. dirige me i veritate tua: & doce me: quia tu es Deus ſaluator me⁹: & in te ſperabo tota die. fac item cogites ſemper inſtantem mortem: & punctũ ſ. eſſe quod viuimus & adhuc pũcto minus: tũ q̃ ſit malus antiquus hoſtis qui nobis regna mũdi promittit vt nobis regna celorũ eripiat: q̃ falſe voluptates quæ ideo nos amplectuntur vt ſtrangulẽt q̃ doloſi honores qui nos ſublimant. vt deinde precipitent. q̃ lætates diuitiæ: quæ quãto nos magis paſcunt tanto magis venenãt.

Phanatiⁿ cⁿ inſanⁿ

Sathuas malus

Aurea verba

Aoſtol⁹:

Euãgelium

pphieta. pſalmo. xxiiii

Sẽtentie nũq̃ ſãtis laudẽde.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Cōtēptis pſētib⁹ celeſtē ſuſpiremus patriam

Tot⁹ mirādula diuinus exphraſi ꝓbatur

q̄ breue incertum vmbratile falſum imaginarium eſt omne illud quod hec omnia ſimul etiam ſi ex voto affluant nobis preſtare poſſum q̄ magna his & promiſſa & parata ſunt qui contēptis preſentibus illam ſuſpirāt patriam: cui⁹ rex diuinitas cuius lex charitas: cuius modus æternitas: his atq; ſimilibus cogitationib⁹ animum occupa quæ ſuſcitent dormientem tepeſcentem accendāt vacillantem confirment & tēdenti ad cœlum diuini amoris alas exhibeant: vt cum ad nos veneris puod magno omnes deſiderio expectamus non ſolum quem volumus. Sed & qualem volum⁹ te videamus: Vale. & deum ama quē timere olim cæpiſti. Bigus te ſalutat. Ferra. ij. iulij: M.cccclxxxxij.

Ioannis pici. Miran. De precatoria ad Deum

Alme deus ſumma qui maieſtate verendus
Vere vnum i triplici numīe numē habes
Cui ſuper excelſi flammantia mœnia mūdi
Angelici ſeruit turba beata chori
Cuius & immanſū hoc oculis ſpectabile nr̄is
Omnipotēs quondā dextra creauit op⁹
Aether da qui torques q̄ nutu dirigis orbē
Cui⁹ ab imperio fulmina miſſa cadunt:
Parce p̄cor miſeris noſtris p̄cor ablue ſordes
Ne nos iuſta tui pœna furoris agat
Quod ſi noſtra pari penſentur debita lance
Et ſi iudicij norma ſeuera tui
Quis queat horrendū viuentis ferre flagellū
Vindicis: & plagas ſuſtinuiſſe graues
Non ipſa iratæ reſtabit Machina dextræ
Machina ſupremo non peritura dei
Quę mēs nō prime damnata ab origīe culpę
Aut quę nō proprio crimīe facta nocēs
At certe ille ipſe es proprium cui pcere ſemp
Iuſtitiāq; pari qui pietate tenes
Pręmia qui vt meritis longe maiora repēdis
Supplicia admiſſis: ſic leuiora malis
Nāq; tua eſt noſtris maior clementia culpis
Et dare nō dignis res mage digna deo ē
Quāq̄ ſat digni: ſi quos dignatur amare

UVA. BHSC. IyR_241_1

Deprecatio ad deum
Qui quos non dignos inuenit/ ipſe facit
Ergo tuos/ placido miſerans precor aſpice vultu
Seu ſeruos/ mauis/ ſeu magis eſſe reos.
Nempe reos/ noſtrę ſi ſpectes crimina vitę
Ingrate nimium crimina mentis opus.
At tua ſi potius in nobis munera cernas/
Munera pręcipuis nobilitata bonis
Nos ſumus ipſa olim tibi quos natura miniſtros
Mox fecit natos gratia ſancta tuos.
Sed premit (heu) miſeros tantę indulgentia ſortis:
Quos fecit natos gratia culpa reos.
Culpa reos fecit: ſed vincat gratia culpam:
Vt tuus in noſtro crimine creſcat honor:
Nam tua ſiue aliter ſapientia: ſiue poteſtas
Nota ſuas mundo prodere poſſit opes:
Maior in erratis bonitatis gloria noſtris
Ille pręcunctis fulget amandus amor:
Qui potuit celo dominum deducere ab alto:
Inq; crucem ſummi tollere membra dei:
Vt male contractas patrio de ſemine ſordes
Ablueret lateris ſanguis & vnda tui
Sic amor & pietas tua rex mitiſſime: tantis
Dat mala materiam ſupeditare bonis.
O amor o pietas noſtris bene prouida rebus
O bonitas ſerui facta miniſtra tui
O amor o pietas noſtris male cognita ſeclis
O bonitas noſtris nunc prope victa malis:
Da precor huic tanto: qui ſemper feruet: amori
Ardorem in noſtris cordibus eſſe parem:
Da ſathanę imperium: cui tot ſeruiſſe per annos
pœnitet: excuſſo depoſuiſſe iugo.
Da precor: extingui veſanę incendia mentis:
Et tuus in noſtro pectore viuat amor:
Vt cum mortalis perfunctus munere vitę
Ductus erit dominum ſpiritus ante ſuum:
Promiſſi regni fœlici ſorte potitus
Non dominum: Sed te ſentiat eſſe patrem
FINIS.

UVA. BHSC. IyR_241_1

Varia teſtimonia vitę: doctrinæ & cõmentationũ ioãnis pici Miran. Variis ex locis collecta: multis tamē horum celebratiſſimorum virorum: tum aliorum pretermiſſis.

Fpiſtolæ duæ fratris Baptiſtę Mantuani Carmelitæ theologi doctiſſimi & eloquentiſſimi. ad io. Frãciſcũ picum Miran. Concordiæ comitem &c. de morte io. pici eius patrui.

Exordiũ ſuauitatis & meſticie plenũ.

ILluſtris domie. Nuper audita morte io. pici auũculi tui viri clariſſimi atq; doctiſſimi/ ſic animo cõſternatus ſũ: vt neq; pes neq; mens ſatis ſuo fũgeretur officio. Parũ abfuit qui & de deo & de natura: ſim conqueſtus/ q tantũ lumen e mũdo tã cito ſuſtulerint tantũ italiæ ornamentũ: tantam ætatis noſtræ gloriã quaſi terrenæ rei pu. bonis inuideant/ nulla habita noſtri ratione: ſucciderint. ſucciderint inq̃ dum creſceret: dum floreret: dum copioſiſſima ĩgenij ſui fertilitate paſceret vniuerſos

paulus apoſtol⁹.

Sed recordatus ſẽtentiæ pauli qua ĩquit iudicia dei abyſſus multa: continui me/ ne male de deo/ & de operibus eius impia temeritate/ ſentirem. In occaſu viri huius paſſa ſunt magnam eclypſim ſtudia litterarũ: ſcientia rerum: integritas morũ: erat eñi (vt ſcis) lu patruo tuo ſic vitæ ſanctimoniæ coniuncta linguarũ eruditio: & humanarum diuinarumq; rerum cognitio: vt in vno eodemq;

Hieronym⁹ auguſtinus.

homine viderer videre Hieronymum/ & Auguſtinũ reuixiſſe. At q; vtinam opus illud de concordia platonis & Ariſtotelis. anteq̃ decederet: abſoluiſſet Pollicebatur eñi titulus eius omnem antiquorum philoſophiam/ & reconditiſſimarũ ac ſcitu digniſſimarum rerũ apertionẽ: Omnia eius opuſcula: que abſoluit: que etiã imperfecta reliquit: ſunt omni ſtudio & diligentia conquirenda

declarõ mortematura Carmen

nam cum a tanta ingenij fœlicitate profluxerit: non poſſunt/ nõ eſſe digniſſima: quæ ab oĩ poſteritate: legantur: amentur: & adorentur/ ad quod officiũ te prouocarẽ: niſi te ſic perſuaſum & animatum ſatis crederem. Deerat hoc familiæ tuæ decus ĩmortale: vt apud nobilitatẽ antiquiſſimã: diuitiarum & opum affluentiã:

lõga fuit magnis vita negata viris.

rei militaris gloriam: collocaretur etiam excellentia tantæ ſapiẽtiæ: vt omnia que apud mortales/ ſumma laude digna ſunt ĩ vnã domum tuam confluerẽt. Te vero io. Franciſce ſumma ope niti decet: vt patrui tui virtutẽ hereditate poſſideas: & vt ſpiritus ei⁹

UVA. BHSC. IyR_241_1

in te duplicetur: ſicut helię ſpiritus i heliſeo: hoc a te expectam⁹ hoc requirimus: cũ eius opuſcula collegeris: precor vt me quoq; participem reddas: & erit mihi operæpreciũ/ iſtuc tãte volupta tis gratia me cõferre cũ ſciero. Diſticũ i laudem eius ex tempore factum q̃q̃ non placeat: tamen ſubiiciam. Vale princeps optime & me ama. Man tuæ die. xxvij. Nouẽbris. M.cccclxxxxiiii.

Colligẽda Mirãdulę opuſcula.

licet Mãt. Diſtichon ẽx tempore.
picus ioannes cœlos: elementa deumq;
Doctus: adhuc iuuenis ſanctificatus obit.

ioannes treraſillabũ.

ILluſtris comes lo: Erãciſce dilatio honeſtiſſima tuæ reſponſionis credi fecerat litteras meas in via periiſſe: & dum propterea nouas ad te dare ſtatuerem iãq; incepiſſẽ eas exarare: ſupuenerũt tuæ deſideratiſſie: ornatiſſime iocũda tiſſime Nocte inſequuta. credo ex eo ꝑ die cogitauerã dormiẽti mihi ſub aurorã tẽpore quo cerni ſõnia vera ſolẽt viſa ẽ imago patruitui iã vita functi ſupuenire: & mecum multa de angelorũ natura. de ſpirituũ aerioꝝ/ ac terreſtriũ: aq̃ticoꝝ: etiã ſpecieb⁹/ noĩbus: officiis: cum ſumma vtriuſq; noſtrum voluptate diſcerere. Et cum eum interrogaſſem cur balbus eſſet (balbus enim videbatur) id ſignum eſſe reſpondit imperfecti & in abſoluti ſermonis: quem de rerum natura/ & de philoſophia iam dudum incoharat Videbat accenſus deſiderio percuntandi de rebus occultis plurima: quæ nobis mortalib⁹ mirabilia ſũt/ & ignota: & neſcio quo pacto id primum occurrit quid. ſ. amuleta prodeſſent infantib⁹: & coralia. & id genus alia: quæ infantulorum collo alligantur. reſpondit in his aliquando aliquid virtutis ineſſe: & hoc ad magiã naturalẽ pertinere. ſed vt plurimũ damnatas cõſuetudines/ & ſuperſtitiões eſſe. his dictis euanuit. & ego expergefactus diu multũq; cogitaui: quę collocuti fueramus in ſomnis: quia non iania eſſe ſed penſi aliq̃d habere videbantur. Scribo autem hoc non q; inſomniis vllam fidẽ adhibeam: id enim eſt & a ꝓfeſſione mea/ & a natura alienum: ſed quia non ſatis mirari poſſum quo nam pacto fiat vt dormientes diſputent: doceant: diſcant: & a plerũq; faciant: que a vigilantibus fieri ſit impoſſibile/ vel certe difficile habent certe neſcio quid diuiitatis animæ noſtræ. & ſi ſancte ac pie vixerimus/ nec tot negociorum ambagibus circum ageren-

Sõni ũre fert verſus

Balbus

amuletũ remediũ i bñficia valẽtiſſim

Aiab⁹ diui tas ieſt

UVA. BHSC. IyR_241_1

tur animi noſtri:haberent nobiſcum ſpiritus ſeparati magna cō
merti a.Sed:de hiſhactenus.Quodvelis/vt ſcribis/patrui tui vi=
tam conſcribere & laudo/&vt maturins id agas hortor/& obſe=
cro:id enim officij tibi maxime congruit:& tibi pluribus de cau
ſis eſt aſſumendum:nam & ſtilo/& eloquentia plurimum vales.
quod eſt naturæ & induſtriæ/& dei donū ſingulare.Item ꝙ gen=
tilis eius ſis:& tam mirabili viro arctiſſima cognatione propin=
quus quo fit vt eius gloriæ non eſſe pticeps nonpoſſis.Nec vllo
mō.pati debes vt clatiſſima familia tua quicq̄ tanti ornamēti ac
ſplendoris amittat.Accedit ad hec ꝙ nulli magis q̄ tibi nota eſſe
debet eius vita:quam tibi iampridē imitandem propoſueras:&
quidem ſapientiſſime.erat enim egregiū quoddā ſanctimoniæ
& religionis exemplar.in quo totius ſapiētiæ lumen apparebat
Dicam ergo tibi quod chriſtus dixit apoſtolis.colligite fragmē=
ta ne pereant.& id tanto ſtudioſius agendum quanto nobis:qui
ſuperſtites ſumus & futuræ poſteritati magis eſt profuturū.pro
culdubio & ſi video magis ei gratulandum qui poſtq̄ tam breui=
nauigatione tantum ſpitituāliū opum cōgeſſit/tam fœliciter in
portum peruenit:non poſſum tamen de tanti viri iactura tecum
non dolere.Mors Georgij merulæ primum condiſcipuli:poſt=
ea preceptoris mei(nā ſub Gregorio Tiphernate cōmilitauimꝰ)
triſticia me afficit:ſed erat ille iam graudeuus & ſenio īgraueſcē=
te iam inutilis & functus officio:Hermolai & Politiani duorum
illuſtrium virorꝝ lamentabilis occaſus/attulit & mihi/ & omnibꝰ
litteratis graue cordoliū ſed altiꝰ hoc vulnus inſedit:& louge ma
iorem in pico noſtro iacturā paſſa eſt res litteraria. Eloquentiæ
campi lugent:mathematicaꝝ artium ſtudia conciderunt.philo
ſophia omnis/ac methaphiſices & theologiæ altiſſimæ ſpecula
tiones:quas ille amplificare ac illuſtrare iam ceperat.deiceps ob
muteſcent.Sed parco iam:ne dolori iuſto plus indulgeā.Curan
dum magis eſt vt ei & ſcientiarū ſtudijs ac exercicijs/& morū In
tegritate/ac religione ſimiles euadamus/& pari cū eo negociatō
ne ditati:perueniamus olim quo ille iam perueniſſe ſe gaudet.
Quam primum potero veniam:vt diuini eius ingenij reliquias
in mortales:quæ apud te ſunt/videam/& adorem.interea ſcribē
dæ eius vitæ da operam & me ame bene ualeat.D.tua:cui me cō=
mendo:Mantuæ die.iij.Ia.M:ccccxcv.

Frater Baptiſta Mant.Carmelita.

Eloq̄ntia valere & ſtilo dei donū ſingulare:

Gentiles eiuſdē nomīs & faī lie.

Sāctimonie & religionis exēplar.

Georgij merule mors.

Hermolai & policiani occaſus:

Cōmiſerō & cordis dolor cordolium.

Cēcluſio florulēta

UVA. BHSC. IyR_241_1

¶ N. Boneſpei. T. meſſenſibus Stampicis denoibusqꝫ ſtudioſis litterarū̄ tyronibus ſuis olim ſectatoribus. S.

Diſcipuli ſerſones qꝫ meſtenſis & optime cetus
Gymnaſium qꝫ colens ſtampica turba meū.
Vobis mitto grauē nitidū ſuauem qꝫ libellum
Credite nil tali maius epiſtolio
Hoc animos eritis linguam qꝫ polire potentes
Ac facili mores calle ſubire probos
Quid leuibus ſemper teritis iuuenilia nugis.
Tempora: iam fluxos haud repetenda dies:
Quid precor authores torpent de lege fideles
Omnibus eſt quorum pagina caſta locis
Sacra reducatis priſcas in pectora vires
Quod ſupereſt vite ſanctum operetur opus.
Paganos colitis tanta quid laude poetas
Cum modo criſticole ſint in honore pares
Picus ioannes vates preit ecce latinos
Noſcere cui linguas quinqꝫ minerua dedit
Caldeam hebream romanam grecam arabumqꝫ
Tam varium ſoli quis putat eſſe ſophos
Hnnc aduleſcentes rogo ſemper amate parentem.
Cui ſacer hybleo fluxit ab ore lepos
Quadraginita & ſex mira canit arte camenas
In quibus ethereum ſplendet vbiqꝫ iubar
Huic dum vita foret florenti in corde ſuperſtes
Secula vix talem priſca tulere virum
Tunc leue fulgur vti qualis quantus qꝫ tonabat
Oſtendunt omni iam ſua ſcripta loco
Is ſi maturos vetulus vixiſſet in annos
Hoc elata nimis tota fuiſſet humus
Magnorum tetrice reſecant cito fila ſorores
Atqꝫ trahunt hebeti penſa referta choro
Hoc igitur iuuenes ab amico ſumite munus
Quo nihil inmenſo cultius orbe manet.

Valete eflices veſtrum qꝫ preceptorem
Fuſis ad deum precibus iuuate
Ex panhilienſ achademia. MiD. viij

UVA. BHSC. IyR_241_1

UVA. BHSC. IyR_241_1